

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 46

IO TÌ

TUẦN LỄ TỪ 2-1
ĐẾN 9-1-1969

CHỦ NHIỆM NGUYỄN VĂN MINH — CHỦ BÚT THƯƠNG SINH — TÒA SOẠN 54 VÕ TÁNH SAIGON GIÁY NÓI 24.904

Wason
DS 531
C74++
46
Jan 2, 1969

tái xuất giang hồ

bị gậy lên đường

Bạn đọc yêu dấu.
Đoàn Khất Thực Con Ong đã đến cửa nhà bạn. Chúng nó đây. Thương Sinh, Minh Vô, Nã Cầu, Dê Húc Càn, Hìm, Bô 69 đây. Mới chưa đầy hai tháng dôi rách, gáp vật và «trở nghiêng gói mộng hững hờ năm nghe» mà chúng nó đã bệ rạc vậy đó. Bọn ăn mày tìm tới bạn trong mùa Giáng Sinh. Hãy mở cửa nghe chúng nó ca bài con cá. Rồi hãy móc bóp xúi tí, bạn ơi!
Một năm trước, khi

bước « xuống thuyền » Con Ong đã lè độ và thành thực thừa với bạn đọc rằng Con Ong sẽ chỉ trông nhờ sự bố thí của bạn đọc. Đề sống mà trào phúng và đối lập ra rít. Con Ong không vờ ngực tự xưng mình là những người sạch, nhưng sung sướng thấy mình còn trẻ. Đó là điều may mắn. Trong anh em chủ trương Con Ong, chưa một ai được hân hạnh vờ trên những đồng vờ mít của các chế độ. Nên chúng tôi chưa bán. Chưa bán ở hiện tại quá khứ. Còn tương lai thì « que sera sera »! Giữa sự sạch và sự bẩn cách nhau một sợi tóc. Lạy tổ Hùng Vương, xin cho sợi tóc biến thành con sông to

sông cả. Vâng, vì trẻ thành ra nghèo. Chúng tôi tách khỏi các ông chủ báo ngày đề không muốn bán linh hồn cho quý, để được độc lập giải bày tư tưởng với Bạn và Thù. Chúng tôi chỉ có thiện chí và tâm lòng. Thiện chí và tâm lòng ấy sẽ không bao giờ chìm trong lãng quên nếu được bạn đọc hoan hỉ móc bóp chỉ mười tí mỗi tuần cho một số to bằng cái lá đa nhưng đầy tâm huyết.

Bạn đọc đã hoan hỉ. Con Ong đã sống. Sắp lớn thì bị tainannghe nghiệp. Văn thư cảnh cáo hôm trước, văn thư phọc mê bu tích hôm sau. Lý do sống sướng quá

tục tiiu quá, xúc phạm danh dự cá nhân của quý vị trong và ngoài nhà nước. Rất may là không bị tội thân cộng, chủ trương trung lập hay phá hoại đoàn kết quốc gia. Sống sướng. Đồng ý. Sống sướng là bởi sự quá khích của tuổi trẻ. Đến ngày nào đó sự sống sướng, tục tiiu phải chấm dứt. Điều đau buồn của Con Ong là chưa kịp thôi sống sướng đã bị nhà nước dạy dỗ vài đường luân lý giáo khoa thư và phạt trên năm mươi ngày. Nhưng Con Ong không thể chết. Miền Nam tự do khuyến khích đối lập và nhiều nụ cười nên

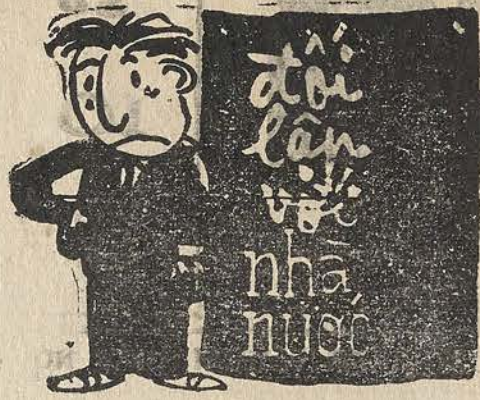
Con Ong đã phục sinh trong mùa Giáng Sinh Chúa Giê Su. Nhà nước phát cho Con Ong chút ít khoan hồng. Con Ong bèn lãnh và khởi hành lại.

Và nay bị gậy đã lên đường. Văn thiện chí và tâm lòng chưa bị hoen ố anh em chúng tôi góp tiền thuê nhà in mới mua giấy viết những giòng chữ ít người dám viết gửi tới bạn đọc tri kỷ gọi là « mua vui cũng được một vài trống canh ».

Rất mong bạn đọc hoan hỉ móc bóp.

Chào bị gậy

CON ONG

CHẤP NHẬN CHỈ TRÍCH

Nguyên Tổng trưởng Thông tin, nguyên Bộ Trưởng Phủ Thủ Tướng, nguyên Phó Thủ tướng Trần Văn Tuyên vừa cho đăng tải trên Báo Chí Tập San số 2—Báo của những người làm báo, chủ nhiệm Nguyễn ngọc Linh phát hành mùa hạ 1968 một bài nhan đề «Tự Do Báo Chí và Chế Độ Dân Chủ». Bài báo không có gì đặc sắc nhưng đủ khả năng làm những người viết báo ưa chỉ trích người nhà nước như anh em Con Ong xúc động và những người lớn bé của nhà nước suy nghĩ.

Tác giả luật sư Trần Văn Tuyên, nhắc lại hai vụ án báo chí đối lập: Tờ New York Weekly Journal chống thông đốc Nữ Uớc và tờ Thời Luận chống Tổng Thống Ngô đình Diệm rồi trưng một nhận xét mà chúng tôi nghĩ là chân thành nhất của một người đã từng nắm những vai trò then chốt của các chính phủ trước đây :

Đời trừng phạt những người chỉ trích Chánh phủ thì chẳng khác nào như chuyện con chó sói trong ngụ ngôn đòi bầy cừu phải nộp những con chó chăn cừu làm con tin bảo đảm hòa bình và tín nhiệm giữa cừu và sói.

Biết bao người ở công quyền mới bị công kích chút ít đã giận nảy như bị đĩa voi. Biết bao nhiêu lần tôi đã nói với những người bạn nhận mang trọng trách trong chính quyền :

« Muốn làm việc công thì phải để người ta soi bóng, phải chịu nhận phê bình, chỉ trích dù là bất công của dư luận. Nếu cần thì deo m, mặc giáp vào mình mà làm việc. Quý hồ mình giữ trọn thiết tha, không xấu hổ với mình với người là được! Phải biết rằng phê bình của dư luận báo chí là bảo đảm hữu hiệu nhất để các ông lớn, ông bé trong chính quyền biết giữ mình và thực thi nhiệm vụ.

Đối với chánh quyền, một chế độ báo chí tự do biểu lộ được một phần lớn nguyện vọng khuynh hướng của quốc dân. Do đó mà chính quyền biết ý dân để theo.

Nếu những lời chỉ trích của báo chí đúng thì chính quyền phải cảm ơn người viết báo mà lãnh ý để tự sửa.

Nếu những lời chỉ trích không đúng thì cũng phải cảm ơn người viết vì có dịp để tỏ rõ sự thực và minh hiển đường lối, thành tựu của mình.

Tinh thần dân chủ như thế. Luật Sư Tuyên kết luận bài báo của mình bằng hai câu danh ngôn của Thomas Jefferson tác giả bản Tuyên Ngôn Độc Lập của Hoa Kỳ, vị Tổng Thống thứ ba của Hiệp Chúng Quốc.

- 1.— Báo chí có thể thổi nạt, có thể quái ác, có thể đê hèn, có thể man trá, nhưng báo chí phải được tự do.
- 2.— Nếu tôi phải lựa chọn một trong hai đường :

- Có chính phủ mà không có báo chí.
 - Có báo chí mà không có chính phủ.
- Thì tôi sẽ Chọn Con Đường Thứ Hai»
- Con đường thứ hai mà Thomas Jefferson chọn là con đường «có báo chí mà không có chính phủ». Mà Con Ong nhấn mạnh lời của Jefferson : « Báo chí có thổi nạt, có thể quái ác, có thể đê hèn, có thể man trá, nhưng báo chí phải được tự do ».

Trong hoàn cảnh của Giao Chỉ hôm nay, sự quái ác phải hạn chế. Đồng ý lắm. Song những người làm việc nhà nước không thể chui vào tháp ngà của bất khả xâm phạm, ngoảnh mặt làm ngơ trước những chỉ trích đúng của báo chí cũng như không được tác giảng nổi giận trước những chỉ trích sai lầm, ác ý của báo chí. Người lãnh đạo Quốc Gia là người tự hiến mình cho đại cuộc. Phải tự coi mình như mảnh da căng giữa trời để hứng chịu những mũi tên tẩm thuốc độc của dư luận báo chí. Tiết tháo không thể ngã gục vì tên thuốc độc. Nhiệt tình và sự chân thành của nhà lãnh đạo sẽ tự nhỏ những mũi tên quái ác rơi xuống vũng bùn nhơ. Nếu có can đảm như thế hãy nhận mang trọng trách trong chính quyền.

Nghĩa là người nhà nước phải chấp nhận báo chí soi bóng chỉ trích dù bất công. Được vậy, dân chủ mà ta say mê nhắc nhớ mới không mang cái nghĩa của dân chủ văn nghệ... tạp lục.

minh vô đòi lập với nhà nước bèo nhỏ đòi lập với nhà bếp

Thình thoàng, qui vị trong Viện Nhi Đồng lại gây những quả xi căng đàn to tương xuất xứ từ cái gọi là tổ cáo tham nhũng. Mấy tháng trước nhà ái quốc Dương Văn Ba dậy lên một niềm đau sót tham nhũng thì cừ. Người tổ vung tù met, tổ không một bằng chứng cụ thể. Rồi người cừ nhầy «dân biểu không giống những người khác» để thiên hạ suy ra sự tổ tham nhũng của dân biểu, dù vô cớ, cũng không thể kết luận là tổ ầu, tổ lão. Thành tích của nhà ái quốc Dương Văn Ba là cuộc về nhà mi vợ của quan Thượng thư Nguyễn Văn Thơ, cuộc cách chức nhà Giám đốc Nha Khảo Thí, đám ba cuộc thuyên chuyển nhỏ mọn. Nhưng vấn đề vẫn tối um. Và đặc biệt, không ai nhớ tới người Đấng trần Thường nữa. «Les jeux sont faits»! Sự đã rồi.

Gần đây, nhà ái quốc Nguyễn Trọng Bường nổi máu anh hùng, nhẩy lên lưng ngựa, múa gươm khoáng tráng «đánh» ông tướng Lữ mọng Lan bằng những thế kiếm tối độc, ông tướng Lữ mọng Lan cắt nhắc ông em Lữ mọng Chi Nào che chở ông Tá Phạm đình Chi Đợi hít hàng trăm triệu bạc! Tướng Lữ Lan phản công. Ông gửi văn thư cho cụ già tóc bạc Nguyễn bá Lương và báo tin sẽ kiện nhà ái quốc Nguyễn Trọng Bường ra Tối Cao Pháp Viện để rõ trắng đen, Muốn biết vụ kiện con kiến củ khoai này đi tới đâu đón coi hồi sau sẽ rõ.

Thư đến nhà ái quốc Hồ Văn Thơm tố quan phó tổng đốc hành chánh Sadek đốp bạc tỷ. Thủ Tướng Trần Văn Hương thăm Sadek tuyên bố : «Việc tố cáo tham nhũng ở Sadek có lẽ do một thù cá nhân và có tính cách vụ cáo». Lập tức nhà cứu quốc Hồ Văn Thơm tác giảng giận vợ «long trọng trả lời trước báo chí và quốc dân» rằng thì là «Thủ Tướng vô tình hay cố ý đã tố ra bất lực trong việc, diệt trừ tham nhũng» và «chính Thủ Tướng mới là người nông nổi và vu cáo hay chính Thủ Tướng đang bị tham nhũng bao vây» Hòa bình số 33 xuất bản 25-12-1968 chưa biết văn phòng Phủ Thủ Tướng sẽ phản công ra sao với những lời tuyên bố thiếu lễ độ của một vị dân biểu. Cũng đón coi hồi sau sẽ rõ.

Qua những sự kiện trên nhà bếp nhận thấy dường như, một số quý vị, trong Viện Nhi Đồng đã mượn các cơ tố tham nhũng để gây chút tiếng tăm còm. Kiểm điểm những vụ tố tham nhũng của quý vị, nhà bếp chả thấy chúng nó đi tới cái kết quả nào. Những ông cò bị tố, vườn phây phây sống, những ông tổng đốc bị tố lại có dịp để thêm chi vào ghế và bắt bù loong vào túi. Vì này bất chước vị nọ tố tham nhũng vụ ve đêc cái lỗ ráy và quên bưng mắt rằng báo chí đã tố đồng viện mình tham nhũng ra rít — nhật báo Tiền tố cáo hai dân biểu Đào ngọc Thọ và Lê Ninh tham nhũng cở gộc.

Tướng Lữ Lan phải nắm được yếu tố pháp lý và phải như thế nào mới dám kiện nhà ái quốc bất khả xâm phạm Nguyễn Trọng Bường. Thủ Tướng Hương phải điều tra tường tận rồi mới quả quyết dân biểu Hồ Văn Thơm tố tham nhũng ở Sadek vì một thù cá nhân. Không lẽ tướng Lan dọa kiện để thua kiện Thủ Tướng Hương tuyên bố để mà tuyên bố? Nhà bếp vốn sợ quý vị hung hăng ở Viện Nhi Đồng lắm lắm, Nền chưa dám phán xét khi quý vị ấy còn đang gân cổ đòi ăn thua đủ.

Nhà bếp yêu cầu quý vị sắp tổ cáo tham nhũng nên làm những phát xét lại, Phải đóng cửa mà báo nhau. Người khôn dạy người ngu. Hành pháp chế quý vị đã đành mà dân chúng cũng bắt đầu nản quý vị rồi đây, Nếu phải tố cáo tham nhũng để rửa mối thù Cầu Tiên thuở tiền... dân biểu hay tố cáo tham nhũng để gây tí ái quốc còm, Nhà bếp khuyên quý vị nên chấm dứt đi. Nhờ quý vị một tí. Muốn nổi tiếng như còm, hãy ngậm miệng mà lĩnh lương và trốn họp! Đó cũng là cách gây... thành tích.

TỐ THAM NHỮNG HAY MƯỢN CỜ TỐ THAM NHỮNG ĐỂ BÔI BẨN NHAU VÌ TƯ THÙ

Nhiều bạn đọc, nhất là bạn đọc đàn bà con gái, đã chê Giao Chỉ For Rent viết bản quá, siêu tả chân quá khiến đồ mắt khi đọc xong hay đang đọc phải áp nước đá vào mắt. Giao Chỉ For Rent vốn là cái đồng rác, bất buộc nó phải thổi. Vì nó bản. Bản hơn cả những mẫu đòi được đề cập, diễn tả, Nhưng bạn đọc là trời. Trời muốn thì Con Ong phải nghe theo; Từ nay, bạn Thập Nguyễn sẽ viết sạch. Bạn sẽ đầy những nhân vật của các hội Đười Ươi, Phún Giao Chỉ, Tu Xuất, Cựu chân tu chùa Một Cột và các nhà văn, nhà báo nhà giáo, nhà giám đốc chính trị Ma Cao, Phong Ngựa, Phúc Ngáp, Hồ Lô. Kiến Nghị vào những nơi sang trọng. Do đó, ngôn ngữ của họ «trí thức» hơn. Bạn đọc hãy theo dõi những thứ sáu bọ lạc đường vào lịch sử.

C. O.

ĐẢNG SINH TỐ RA ĐỜI CẠNH TRANH ẢNH HƯỞNG MỸ LY ĐẢNG CẦN SA.

Mùa thu năm con khi, hoàng đế Bạt Lửa hứ là Ronson (khi thì lập trường xăng, khi lập trường ga, nghĩa là bặt lửa dùng... Tạp Lục) cảm thấy mình không còn được tín nhiệm ở Tạp Chúng Quốc nữa. Thế hệ trẻ chưa người thương tiếc John Kenedy đã lại khóc thần tượng Bob Kenedy. Trách nhiệm ấy, Hoàng đế Bạt Lửa phần nào gánh chịu, Và chẳng, cuốn sách của tên cường sĩ viết về «Cái chết của một Tổng thống» chẳng bớt làm hoàng đế Bạt Lửa đồ mồ hôi hột. Đi kể cạnh là điều hâu «tíu» rồi bỏ câu «gù gù». Khấp nước, lủ nhỏ con ăn xúc cù là CS, biểu tình đòi bắt tay với Vem. Thế giới vô mộng khi thấy Tạp Chúng Quốc làm ngơ trước xe tăng xích sắt nghiêng nát tự do, dân chủ quật khởi của Tiệp khắc anh dũng. Lại thêm thùng thuốc súng Trung Đông người Á Rập nghi ngờ Tạp Chúng Quốc về hâu Do Thái. Hường về Giao Chỉ mấy năm trên ngai vàng, hoàng đế Bạt Lửa vẫn không diệt được giặc cò hèn hạ. Nói theo giọng tác giả The green berets dù các thiên thần mù xanh trở đủ thập bát môn vô nghệ kể cả vô nghệ chửi rủa lính VN anh dũng.

— Đọc Đất Nước số 7 bài phê bình cuốn tiểu thuyết ba xu The green berets của Lý Chánh Trung. Hoàng đế Bạt Lửa biết mình đang nghe điệu nhạc «đời tàn trên khúc nhạc chơi vơi» mới, cảm khái đi một đường tuyên bố không tái ứng cử hoàng đế, già từ ngai vàng về Texas nuôi bò và chăn bò. Đồng thời, ngáp ghé cái Nobel Hòa Bình nên nhân nghĩa bà Tú Đê đơn phương tuyên bố ngưng bỏ bom đất Bắc Kỳ và mời lủ Vem qua Ba Lê. Kinh đô nước Tây Vực, bản chuyện hòa bình lẽ.

Những trường, ca bài «quy khứ lai hề» thì đàn em Hăm phây sẽ thủ lợi chớp ngai vàng. Nào ngờ bị Tổng Thống Việt Nam bầy tổ lập trường can đảm, người Ních Xông thừa thắng xông lên, mũi tên điều hâu bắn trúng hồng tâm, đoạt chức «năm bờ oan» Tạp Chúng Quốc. Cái bối cảnh ấy này sinh câu chuyện hòa đàm. Trót đâm lao phải theo lao, bản vương quốc bản tròn bản cái. Nhờ đó, chân trời chính trị Giao chỉ mở rộng. Các đảng phái bấy lâu nằm ngủ kỹ, ngáp vật hay bắt ruồi giải khuấy lại vùng dậy sson băng, may cở, múa may lập trường, giải pháp.

Đây nói về đảng Sinh Tố của lãnh tụ Phạm Phòng ng. Sau ngày giải tán Thượng Mã Phong đảng, lãnh tụ Phạm Phòng lập đảng Sinh Tố mà lập trường dứt khoát là tranh đấu cho độc tở Pau Ganay chính Vitamine T cho những người nghèo khổ. Người ta còn nhớ, trong một cuộc họp báo tại nhà hàng Ngẫu Pín, lãnh tụ Phạm Phòng đã tuyên bố cái lập trường thực tế đó. Nhà báo Hồ Lô một nhà báo kiêm nhà văn và phê bình văn học bèn làm một quả hồi tưởng.

...Hôm ấy ngẫu pín của nhà Ngẫu Pín thật ngon. Mỗi ký giả tới họp báo đều được đóp một lủ ngầu pín bô và một hủ dương hành tìm nhậu nhẹt với Courvoisier. Chả là, từ lâu rồi, báo chí chế những cuộc họp báo của đảng phái. Đi họp về, viết bài bị chủ báo vắt vào sọt rác lấy cớ đảng phái họp hành chỉ nên để Văn Đô làm cái tin đăng; cạnh tin chó chết hiệp đàm. Mý say ăn quýt văn văn.. Mà đến họp báo đảng phái, may lắm mới được uống chai xá xí con nai vì đảng mới lập, chưa phát tài chưa thể khoản đãi linh đình. Thêm cái trò đảng viên vỗ tay hoan hô lãnh tụ và đá đảo nhà báo hỏi móc, thành thử những cuộc họp báo của đảng phái rất chi là ế.

Đảng Sinh Tố chớp cái diềm yếu đó nên trong giấy, mời họp báo gọi đi, kèm theo cái thực đơn nhậu nhẹt và kê khai rượu chè. Nhà báo thấy rượu Courvoisier mà nhậu mi ly ngẫu pín và dái mề tìm thì hơn hơn lắm. Bèn kéo cả những tay bạn nhậu không hề viết báo tới đóp hít. Nói về nhà báo Giao Chỉ nó thế lương vô cùng. Lâu nay, báo xuất bản nhiều, thợ viết cừ chi «đi khách» nôi ba tở. Quý vị chủ nhiệm xuất thân từ giới nhà thầu chủ ế ten bèn vor bèo gat tếp, nhậi nhậi thợ viết lem nhem phong cho các chức ký giả nghị trường, đặc phái viên nhưng những đầy phở chợ. Sự đó, gây thiệt hại lớn cho uy tín các nhà báo lớn. Chả là quý vị «ký giả» loại choai ra bắt địa còm, vô thuốc lá và hồi những cây ngớ ngẩn lại quên chia «véc bô» ở một công đít si on nen» cho nó lịch sự khi hỏi phỏng vấn những người đáng kính trọng. Cuộc họp báo của đảng Sinh Tố đã đầy đủ loại «ký giả» kể trên. Những ký giả này mà xuất ngoại ông đại sứ Giao Chỉ nào dám tiếp xúc.

Thế nhưng có nhà báo tư cách nào cùng đi với quý vị ta, lại được ông đại sứ nê vì, trọng vọng đem xe Mercedes tới tận ô ten mời về tòa đại sứ hàn huyên chuyện quê hương, đất nước, y như rằng quý vị ta về nước vu không, rí tai rằng thì là «thằng đó nó đến bắt địa ông đại sứ, nó về viết bài bốc thom ông đại sứ»! Lại có thằng

giao chi' for Rent

— PHÓNG SỰ CHỐNG BỊ GÂY CỦA THẬP NGUYÊN

khốn nạn không đi được nghe chuyện về tàu với chủ cùng làm chung tờ báo :

— Thưa anh, nó bắt địa trong nước, bắt địa ngoài nước. Anh đừng cho nó viết mực ấy nữa, anh đừng em. Em viết hay hơn nó. Em không đá kích ai, anh khỏi sợ chính giới phàn nàn anh. Em có nghề uốn ngòi bút. Em uốn cong làm cơ...

Thằng khốn nạn này những thằng khốn nạn này đều đã bị anh em kỳ cựu trong làng ghê tởm. Nó đã từng bị các viên chức lớn nhà nước chửi giữa đám đông người. Nhưng nó cứ tưởng nó sạch sẽ thơm tho. Và gây uy tín với chủ mới cái ngón vô lối dè tiện của nó. Ta không thèm nhắc đến nó nữa cái đứa voang ăn bội nghĩa ấy, cái đứa chẳng còn chút thiên lương nào.

Vậy thì, cuộc họp báo ở nhà hàng Ngẫu Pín đủ mặt ký giả và ký rả. Lãnh tụ Phạm Phòng, tuyên bố lý do khai mạc.

— Thưa các cụ nhà báo. Tôi gọi các cụ là cụ vì từ từ lâu rồi, các cụ bị bắt hủi, xua đuổi, bị gọi bằng thằng. Các cụ là người hướng dẫn dư luận. Nhờ các cụ mà quốc dân biết đến mọi hoạt động của đảng phái chúng tôi. Các cụ thương tình, viết bài đăng trang nhất, ký tên đảng hoàng. Các cụ ghét bỏ, viết màu tin đăng trang tư hay tám, nhét cạnh cái quảng cáo thuốc lậu là bỏ mẹ chúng tôi. Các cụ là nhất.

Bồn phận chúng tôi phải kính phục các cụ. Các cụ thương hại chúng tôi như con cháu trong nhà, chúng tôi đổ tốn công thanh minh. Các cụ chê bai giả đờ viết láo là chúng tôi đi doang sự nghiệp. Ở các cụ nhà báo, các cụ đầy phù phép, đều cáo xin quý cụ đừng xô đảng Sinh Tố. Mọi quý cụ hãy nâng ly, ăn miếng ngẫu pín dương hành đũa rồi chúng ta thảo luận trong vòng thân mật.

Lãnh tụ Phạm Phòng đã đưa báo chí lên

chín từng mây. Nhà báo Hồ Lô ra oai :

— Cho nước năm gừng chấm ngón pín.

Lập tức, Phạm Phòng khệ nệ bưng đĩa nước năm nhỏ xiu tới.

Ký giả Kiến Nghị nham nhở vật :

— Nghe đồn chánh đảng chơi phé cao lắm. Sau cuộc họp, ta đánh phé chẳng ?

Lãnh tụ Phạm Phòng cười :

— Nên lắm.

Kiến Nghị dờ dờ bắt địa :

— Chánh đảng cấp vốn và giả đờ thua anh em một canh gây... cảm tình nhé !

Phạm Phòng nhún vai :

— Với ai chứ với cụ Kiến Nghị thì chúng em ó kè hết. Không chiều lòng cụ cụ về cụ viết bài chửi bới là sự nghiệp chúng em đi ó tởm bương.

Cuộc họp nhệch diễn ra rất mất vệ sinh. Khi nhà báo đã ngà ngà say, có kẻ hét lớn :

— Phải lắm, Sinh Tố cần cho đời sống con người.

Kẻ khác hòa theo :

— Vâng từ sinh tố ABCD đến sinh tố XYZ, không thể thiếu trong cơ thể con người. Thiếu một thứ sinh tố thôi, mắt sẽ mờ, răng sẽ mềm ra và xứt từng mảnh nhỏ hoặc đi đứng lắc lư con tàu. Đại khái, các bác sĩ đều khuyên dạy bệnh nhân phải bồi dưỡng sinh tố. Sinh tố như dầu mỡ và có thể như cái máy. Máy chạy hoài mà không châm dầu mỡ, nó sẽ kêu ken két, lọc xọc và ì ra. Cơ thể mà không chích vitamine, nó sẽ gục ngã. Các bác sĩ khuyên ta uống sữa, ăn trứng gà, ăn xà lách, cà tởm, đu đủ, trứng cá và không bao giờ hờichúng ta, những kẻ công chức lương ba cọc ba đồng vợ con đầy đàn, những quân nhân hưởng hết từ mông bầy, răng chúng

ta có đủ tiền mua sinh tố mà dóp mà chích không. Chính tôi đây cầm cái toa thuốc của bác sĩ tôi đã đau lòng bôi bõ những món thuốc bõ mà chỉ mua thuốc bệnh. Sự thật nào nề vậy đó. Thì nay Sinh Tố đăng ra đời, một người hy vọng vô biên cho người Giao Chi nghèo khổ đói rách...

Anh ký giả này đang thao thao thì bị đồng nghiệp kẻ tử đứng vào miêng :

— Anh bạn đã được, bác sĩ Phạm Phòng chích mấy mũi ta mine T mà bốc dữ thế.

Kẻ bị đồng nghiệp tát xiếc cười rười :

— Trong ngầu pín và dương hành tìm có rất nhiều Vitamine. Ngay cả trong rượu nhãn hiệu Courtois cũng có Vitamine. Đầu phải một mình tôi được đảng Sinh Tố chích. Tất cả các bạn ở

đây đều được chích. Bạn Kiến Nghị (người kẻ tử đứng vào miêng đồng nghiệp là Kiến Nghị) tự xét mình xem có lần nào bạn ngứa tay, gãi gáy xin tiền nhà nước chưa? Nếu chưa, bạn có quyền chỉ trích anh em. Nếu đã, bạn nên im mồm bạn đi. Tôi thì du bạn là kẻ viết báo danh tiếng, có kẻ trong tài bạn, mời bạn lên xe Mercedes đến nhà uống rượu và ngưỡng mộ bạn, bạn có coi đó là chuyện nhuc không ? Bạn sẽ chỉ thấy những kẻ vô tài, bần tiện bịa đặt chuyện ả tiền của người ngưỡng mộ bạn. Những kẻ chó rách ấy ta nên khinh thường chúng. Tôi, tôi dù tư cách khinh thường, chúng nó. Vì trên cả cái tài viết nham nhở của chúng nó, tôi là một nhà văn. Tôi không viết báo, tôi vẽ viết văn, xuất bản, kiếm ăn. Chúng nó không viết báo, chúng nó sẽ đi bán lạc rang bán thuốc sâu răng hay đi cò bạc gạo.

(KỶ SAU TIẾP)

TRONG HỒNG NGOÀI LÀNG

MỒ BÁO rêu rao

Mơ này cả tiếng lại dài hơi.

Mấn cán ra tay chẳng phải chơi.

Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi.

Kim thành chuyên động khắp đôi nơi.

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Trình bà con làng nước hay:

CHIẾN TRANH ÁO ĐEN.

Những ngày bị gây, Mồ Báo đọc đủ các thứ báo. Bên vớ được một tờ tạp chí của giáo sư Nguyễn Văn Trung. Trong đó có bài «nổi chuyện áo tưởng với người anh em tôi : Linh Mục Nguyễn Quang Lâm» của linh mục Nguyễn ngọc Lan. Bài báo thật tàn nhẫn. Anh em Con Ong chào thua linh mục Lan rồi. Linh mục Lan chửi linh mục Lâm là «sâu bọ» phá hoại nhà Trời. Thiên Hồ, chữ cụ Không mang nghĩa ấy, theo sự tra tự điển của linh mục Lan. Linh mục Lan tố linh mục Lâm «thời cời» có nghĩa tay sai cho ông Sáu Lèo và đề nghị trao giải thưởng cho linh mục Lâm trên tiêu chuẩn «nhà báo vừa viết vừa thối cời to nhất nước». Linh mục Lan còn chửi điếm nhất giải chửi bới còn đồ cho linh mục Lâm khi Chu Tử đã tạm nghỉ viết. Eo ơi, linh mục Lâm bị chửi khiếm quá khiến Mồ Báo thấy ớn lạnh không dám viết thêm. Nghệ thuật «móc lỏ» của linh mục Lan cũng ra phết.

Mấy hôm sau, linh mục Lâm, với tư cách Thiên Hồ, phản công. Linh mục Lâm phục linh mục Lan dám chửi bới hàng giáo phẩm công giáo Việt Nam, dám coi Tượng Đức Mẹ Fatima chỉ là cái tượng gỗ. Nguyễn Văn trên Xây Dựng Lương L vác kính thánh ra đầu chường. Cay cú lắm. Nhưng mà choàng nhau bằng chữ nghĩa nhà Chúa nên nó đỡ sống sượng hơn cuộc choàng nhau bằng nồn giữa hai phe An Quang Việt Nam Quốc Tự ngày xưa. Chiến tranh áo đen xảy ra vì một phe chủ hòa, một phe chủ chiến trong cuộc chiến đấu chống xâm lăng Cộng Sản ở Giao Chi. Đây, bạn đọc cứ chửi bai Con Ong mãi. Người tu hành chửi nhau kỹ thế, chúng cháu người trần tục, có sống sượng, tục tĩu một tí, quý vị nhớ đánh giùm hai tiếng đại xá nhé !

Cuộc chiến tranh áo đen còn đang gay go Người gây chiến là linh mục Lâm. Nhưng linh

mục Lan quên lời Chúa dạy : «kẻ nào tát con má bên trái, con chừa má bên phải cho nó tát thêm». Lạy Chúa, con là kẻ ngoại đạo lại theo tinh thần ăn oán giang hồ nặng. «Đứa nào đá con một cái, con đá lại nó ba cái». Xin Chúa hãy mời linh mục Lâm và linh mục Lan về nhà thờ giùm. Chứ để hai ngài xa con chiến viết báo hai ngài còn ứnh nhau Chúa ơi!

THAN ÔI CON THÔNG CẢM

Mùa đông năm con dê, nhóm Con Ong phát động một chiến dịch xóa hai tiếng thông cảm trong các tự điển tàng trữ ở thư viện hay bày bán ở các tiệm sách. Lý do : Thông cảm là nhịp cầu hồi lộ và nhận hồi lộ. Một tập giấy bạc dúi vào tay kẻ khác cười tình và nhỏ nhẹ «xin ngài thông cảm». Thế là chu, khỏi tội lỗi, bắt bớ. Nhờ chiến dịch đó, tai nạn thông cảm ít đi. Nó vừa sống dậy ở Viện Nhi Đồng Có lẽ, nhà dân biểu Nguyễn ngọc Nghĩa còn cuốn tự điển chưa bị bôi bọ hai tiếng thông cảm. Cho nên, hôm ngoại trưởng Trần chánh Thành ra Viện Nhi Đồng lần thứ hai, dân biểu Nguyễn ngọc Nghĩa, người có thành tích vượt thế bất khả xâm phạm bọc nhựa để thoát chết khỏi tay VC ở Huế dịp Tết Con Khi, đã mở đường hòa hoãn bằng cách hét lớn «thông cảm thông cảm». Và đau đớn thay, ông cựu Chủ tịch ủy ban Ngoại Giao Viện Nhi Đồng là ông Đờ trong Nguyễn cũng là lướt mí lý hành pháp theo gương ông Nguyễn ngọc Nghĩa.

Này nhớ cho kỹ : Trước khi thông cảm phải hỏi ý kiến cử tri đã, nghe chưa ? Muốn tham chính thì tham, không ai nói gì cả. Nhưng phải lượng sức mình và chớ có thông cảm lấy... điếm ! Tiếc đây, ủy ban bài trừ thông cảm nhắc nhở các đoàn viên tích cực hơn trong công việc gạch xóa tự điển.

CHUYÊN ÔNG HỒ HỮU TƯỜNG

Ông Hồ hữu Tường đang ở Paris. Suốt những tháng năm trong khảm lạnh và lều bều ngoài đời cách mạng, ông Hồ chỉ ôm giấc mộng đi Tây. Người ta sợ ông Trung lập chế sợ ông là thuộc viên của Trương Bình Khang Bầy Viễn sợ ông là lướt mí lý đám lưu vong thân Pháp nên sẽ không bao giờ cho ông đi Tây. Ông Hồ bèn xoay nghề viết... huyền thoại chờ thời. Ông gá nghĩa với Chu Tử, lợi dụng tờ Sóng để do lại

cái tài ba của mình. Rồi ông viết tiểu thuyết «Người Mỹ ưu tư», một thứ phôi ơ tổng không lấy gì làm sáng giá cho lắm. Ông được Chu Tử thí cho cái giải văn chương Sóng K1 ở anh bạn cố nông văn chương, xúm nhau lại đề nghị giải Nobel cho ông Hồ. Các anh này đã nhục ma văn nghệ Giao Chi vì có bao giờ ông Tường biết làm văn chương ! Ông Chu Tử đây «con chó ăn vụng bét», — ấy là ông Hồ tự nhận mình làm chó và mới cùi măng giê bét vào Viện Nhi Đồng. Ông Tường thấy mộng chín mùi, phom phom đi Tây, bằng thông hành ngoại giao. Ông ở ở bên Tây in sách chế bai nên kiếm duyệt xứ sở ông và thối hơn hết, ông viết thư về ăn mày tiền độc giả. Và ông phết lác ông đang nhận trách nhiệm của một thuyết khách ở cái thế tân xuân thu. Viện Nhi Đồng gọi ông về, ông không về. Ông đòi gởi thêm đô la xanh cho ông

Ồi, người ái quốc cuối cùng của Giao Chi ta ! Mồ báo nghĩ rằng ông Chu Tử phải viết cho ông Hồ hữu Tường một bức thư xi và thậm tệ và nhấn mạnh : Ông Hồ, ông là «con chó» không xứng đáng «ăn vụng bét».

NỒI BUỒN PHONG NGỬA

Thằng nhà báo Phong Ngựa Thanh Thương Hoàng tự đứng ngựa nghề ứng cừ. Nó muốn vào Giám sát Viện. Mồ Báo cầm chắc nó đi doang. Nhưng cóc dám nói. Kết quả nó đã đi doang dù được tám phiếu, đứng thứ năm Anh em ký giả có vẽ hãnh diện vì sự thất cử của Thanh Thương Hoàng. Thất cử thì hãnh diện gì. Trên anh vẫn còn ba người sạch nhất nước. Trừ khi tất cả phiếu bỏ cho Phong Ngựa, nó đắc cử vinh quang thì mới hãnh diện. Bởi rằng thì là, tất cả đều bán chỉ có Phong Ngựa là sạch. Nhưng anh Phong Ngựa, anh chã nên buồn. Anh bà cả đội quá, anh đi doang là phải. Với lại, anh làm giám sát viên, chết đi anh sẽ lên thiên đàng. Mà thiên đàng không có trò tầm hơi «Sucaraki» như chúng ta đã thường thức bên Nhật. Ta mừng anh thất cử để có bạn xuống địa ngục ăn tục nói phét.

Trình bà con làng nước hay,

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

MỒ BÁO

NHỮNG NGÀY BỊ GÂY

ĂN MÀY LÀ AI?
ĂN MÀY LÀ TA
ĐÓI CƠM RÁCH ÁO HÓA RA ĂN MÀY

TẾT NÀY CÓ TIỀN TIÊU

KHI NGƯỜI TA ĐỂ TÍNH HƠN

Con Ong chết. Kệ bầm nó. Tôi vẫn sống phây phây. Tôi còn mong cho nó đừng bao giờ sống lại để tôi được bình thân tâm hồn, không còn lo sợ những người lạ mặt hỏi mình có phải Thương Sinh không. Tôi có sở làm. Sở dài ngoắt rất xứng đáng. Nếu như ông Tổng trưởng nào đó sống trong sạch và không tiêu quỹ đen cho gia đình, không được cấp công xa, tôi hành diện mà nói lương tôi gấp ba lần lương Tổng trưởng thanh liêm. Tôi cóc làm vào tình trạng bị gây Lương sở Con Ong tôi đã cho các con tôi để chúng nó gửi nhà băng lớn lên ăn học đến nơi đến chốn. Tôi sợ vài năm nữa nhan sắc tàn phai, khứa chẻ thì con thất học. Tôi đã thất học nên rất lo ngại con cái mình thất học.

Nhưng mà, thưa bạn, từ Con Ong mặc niệm cái hồn chinh phu, tôi đâm ra xuống «cốt». Bọn chính khứa lem nhem, khi Con Ong còn sống, gặp tôi đứng tiêu tiền ở gốc cây, chúng nó đang ngồi trên tu bin với vợ, trông thấy tôi, vội bảo tài xế thẳng gấp, mở cửa xe xuống, bắt tay tôi, hỏi thăm vợ tôi, con tôi, ma ri sen nhà tôi và bảo mượn tiêu của tôi vàng, tôi bị ốm cần

uống thuốc gấp. Cũng cái bọn đó, khi Con Ong ngòm trông thấy tôi, chúng nó ngoảnh mặt làm ngơ. Cho nên tôi cảm thấy mình xuống chó, mình bị gây. Tôi bèn mong, Con Ong phục sinh.

Không phải để trả thù, lòng dễ tiện của bọn khốn nạn mà muốn nhìn lại mặt chúng, lần nào đó, chúng nó lại gặp tôi ở một gốc cây bên đường.

Coh Ong đã phục sinh. Và tôi đang viết đây. Tôi nghĩ lại, cái thời chửi vung vít đã qua rồi. Hoàng hải Thủy nhận xét đúng. Một Con Ong không đủ khả năng quét sạch bọn đạo đức giả, bọn lợi dụng, bọn hoạt đầu và những thằng bần trên cõi đời này. Tôi muốn, từ nay, Con Ong sẽ chỉ sai cái bút của Trình giáo Kim. Đập ba bút là quân tham nhũng, phân bội chết ngay. Không lái nhái đến hạ cấp nữa. Nhân danh chủ bút, tôi đã xin xô anh em Con Ong rằng kể từ số tái xuất giang hồ chúng ta chấm dứt sự ăn tục chửi thề. Hãy làm giàu cho ngôn ngữ Việt Nam. Chúng ta đã làm giàu và chúng ta kiêu hãnh thấy ngôn ngữ. Con Ong đang được bạn bè ta sai vung vít, mồn teo trên các báo. Ngay cả thành ngữ «đầu trâu chóng Cọng» của chúng ta, nhân vật nhà nước quan trọng đã vừa mới chiếu cò.

Tuy chưa đủ tài nhưng khi cái vòng lửa dân chủ càng ngày càng rộng ra và con người để tính hơn khi bị châm chích Con Ong sẽ, hy vọng và hy vọng, biến thành thứ «Canarden chaine» của Pháp. Và bắt diệt như nó. Tôi đã chứng kiến nhiều cảnh bị gây từ khi đi làm báo. Tôi không muốn bình thân để anh em cộng tác với tôi bị gây đi khách lẻ từng bài và bị từ chối.

Không thể bị gây thêm. Con Ong sẽ gắng sức làm làm được việc gì hay hơn, thiết thực hơn 45 số Con Ong cũ. Xin ơn trên phù hộ chúng tôi.

BẢNG ĐÃ HẠ RỒI BẢNG LẠI TREO LÊN

Lệnh Hồ Xung Giao Chỉ đã viết rất đúng, trong đời sống của một người, thế nào cũng có lần hẳn ở vào cái thế kẹt «chăng dặng dưng». Tôi đã ở vào cái thế kẹt đó suốt năm mươi ngày bị gây. Hôm nhận văn thư đóng cửa Con Ong tôi về nhà báo con cái giọng rất phần.

— Từ nay tiết kiệm, sống khắc khổ cho quen đi, Tên chủ bút Thương Sinh của tôi cười khi:
— Nhà nước gán cho mày cái huy chương đấy. Đừng có lo, nhà nước đơ cao đánh khế. Báo sẽ sống lại và tha hồ con nạo bím độc giả.

Tôi đành cười theo nó. Sau cái buổi chiều thế lương ấy, một mình trên yên xe Vespa tôi đến cửa công môn, xùi bọt mép giải tỏ cái lập trường của mình. Nhưng tôi không quên đi đánh cá ngựa uống rượu và đấu láo. Cho đỡ buồn. Ngày nào cũng lên tòa soạn ngồi ngáp vặt, vờ rười.

— Sao, ra chưa?
— Đây, bao giờ ra?
— Liệu ra rồi không?

Con nhà Hím, con nhà Dê Húc Càn, con nhà Mỏ Báo trông thấy mặt tôi là hỏi «ra chưa». Hối xong rồi rút. Vì chúng nó biết «ra rồi», tôi đã có bản phân đi báo tin cho chúng nó biết. Ôi, những ngày bị gây, sao mà «phần» thế! Song nỗi buồn ngấm vào tim tôi là cái nỗi buồn chủ nhà in Nam Thịnh phát mại nhà in cho ông Chu Tử. Tôi đã không có tiền mua cái nhà in đó, nơi Con Ong xuất bản từ số 1 đến số 45. Tôi đứng nhìn đám gia nhân của ông Chu Tử gõ tấm bảng Con Ong xuống. Có một cái gì thật quặn đau muốn rớt nước mắt. Bảng đã hạ. Bao giờ nó lại được trưng lên! Tôi còn nghe rõ đầu dây có những tiếng cười ngạo mạn, tiếng cười của tiêu nhân đặc chí. Cuộc đời đã hạ chúng tôi bằng tiền.

Hôm nay, 2-1-1969, Con Ong đã tới tay bạn đọc. Tấm bảng mà gia nhân của ông Chu Tử hạ xuống, trở

tiếng cười đặc chí đã được anh em chúng tôi kéo lên ở trụ sở mới, cũng đường Võ Tánh. Số 45 ngòm. Tòa soạn mới số 54. Ai cha, hai lần cứu vừng. Hên lắm chứ. Hỡi anh em, thời đại của bị gây đã chấm dứt, đã cáo chung. Tôi long trọng tuyên bố rằng thì là bao nhiêu bị gây đều đã bị buông sông.

Anh em phải cẩn thận, đừng có mua võ tự do loạn cào cào nữa. Mọi đường đi nước bước, nhất nhất phải «tuân lệnh» thẳng chủ bút Thương Sinh. Nó khó với nó và nó sẽ khó với anh em. Đề khỏi bị gây.

Xin phép bạn đọc cho tôi được vén môi lên cười tở tở lần chót. Sau đó, tôi sẽ không vén môi mà ôm bụng cười hô hô!

— Con Ong tái xuất giang hồ, rồi đó, hỡi Hím, Dê Húc Càn, Mỏ Báo và những kẻ mong Con Ong đừng bao giờ ra nữa.

CON ONG CÁO LỖI

Vì mới thay đổi cửa tiệm, số tái xuất giang hồ còn nhiều lỗi lầm về Typo cũng như tình bày. Xin bạn đọc yêu cầu đánh giùm hai chữ đại xá. Từ những số tới cửa nhà yên ổn, Con Ong sẽ gắng sức làm vừa lòng bạn đọc.

Cúi lạy ba lạy
ĐẦU BẾP

Khi thằng Minh Vô chạy thày, chạy thuốc, đi kiếm vài ba cây cỏ thụ đề ôm gốc, thì tôi bình chân như vại. Tôi coi việc báo Con Ong đóng cửa như việc cháy nhà hàng xóm. Vì tôi đã thấy mặt mới. Làm báo Con Ong, tôi mất rất nhiều bạn. Kể cả những thằng bạn mà nó chơi với tôi thì đẹp mây đẹp mây, vậy mà nó cũng từ từ lảng xa. Chúng nó sợ rằng, tôi là con đẻ núc càn, bị chích vài 3 phá thuốc «dớp», biến thành một con chó cắn cần Chó cắn rách thịt thì còn dễ lành. Chó cắn, rách quần, rách áo, dù có vá l vá l vẫn là áo vá. Nhiều khi, có những ông chủ báo, thấy nhàu viên mình bị chó cắn, không dám dây với chó, liền biểu đi một đường đập vỡ nồi cơm, rất ngoạn mục. Chỉ vì vậy mà tôi mất bạn.

Bởi vậy, khi thằng Minh Vô vác bộ mặt thua c ngựa về tòa soạn thổi dài buông tiếng «thua» thì tôi vùn đứng lên, quăng cây bút đánh huỳnh một phát xuống bàn. Không thêm viết nữa... Và nhìn chung quan thì ai cũng... ngồi chơi soi nước. Và bắt đầu một màn t nhau.

Thằng Minh Vô dùng một ngón tay chỉ vào trán thằng Ma Cạo, hãnh học:

— Tại mày... Tại cái vở kịch văn nghệ tạp lục của mày. Tả cảnh tác giảng du giầy vào cầu tiêu. Nó làm tr khi thì mặc mệ nó, sao mày chọc nó để cho tác giảng nò giận.

Thằng Ma Cạo ức quá, đưa ngón tay thẳng ch tiệm qua thằng Ma Cà chóp:

— Không phải tại tao... Tại thằng này. Chỉ vì thằng này viết cái màn kiện tụng giữa Mèo và Giao chỉ. Nó tả cái cảnh một thằng Giao chỉ đòi đi kiện một ông Mèo Ông Mèo hèn cời thất lưng quần rồi chỉ vờ của qu Gặp thằng Mèo trẻ tuổi thì còn lấp đần, chứ gặp Mèo già, trông bạc phếch, m phếch như cái lưng trần gió, thì báo mình... đã đóng cù từ khuya rồi.

Thằng Ma Cà Chóp bị thiên hạ quí tới nhiều nhấ Chất Nọc Độc ở người nó đưa dần lên mặt, làm mặt r đỏ như... đàn bà phải phát.

Tôi thì ngồi ung dung, hút thuốc lá vạt. Đóng cù báo, ông cang sượng, Trong đầu tôi, đang có cả 1 chuơ trình du hí. Đầu tiên là việc trưa nay, rú em gái họ La đi ăn cơm, mách nước cho em viết một hồi ký bi đát, nà nùng. Chợt tôi giật mình vì một câu tở:

— Tại mày?...
— Bỏ anh, đừng kết tội ầu...
— Mày với thằng Súc Voi hay đi chơi với e

Lam có tí toáy gì không thì nói thật đi. Bao nhiêu ông ló thể lực bằng trăm lần chúng mày mà còn thân bại danh liệt. Chắc hai đứa mày có nghịch ngợm cái nên thánh mới phạt.

Tôi vừa định mở mồm ra cãi thì nhìn thấy nét t thâm xuất hiện trên mặt thằng Súc Voi. Số của nó trong v tháng nay, quả thật là sui sẻo hết chỗ nói. Đầu tiên là m chiếc xe Honda. Nghe đầu trước ngày mất xe, nó đã man nạng Lam lên xa lộ, dạy lái xe. Rồi tiếp theo đến v nó nghĩ việc ông Koupet.

Và để kết thúc chương trình, là một màu biểu đi hấp dẫn: báo Con Ong, thành trì cuối cùng của nó bị p vỡ.

Tôi bỏ ra về. Tháng này tôi vẫn có tiền. Những ng cuối năm của làng báo, thiên hạ nhận nhíp sửa soạn b Tết dù rằng cái Tết còn xa lằng lác, truyền nển. Đó v ăn, tạp ghi, cái gì cũng dùng được. Nhiều tiền thì t viết dài. Ít tiền thì viết ngắn... Gặp báo đàn bà thì v những mối tình trăng sao, hoa bướm. Gặp báo Cách m thì viết đao to búa lớn, viết về cuộc đời những n chính khách, sáng vừa ngu dầy, chưa kịp đánh răng, s miệng, đã đơ tay hô khẩu hiệu, Gặp báo nhà binh thì v việc cho súng nổ dùng đoàng, bắn đã tay rồi về đến n thì có em gái hậu phương ra đón. Nói tóm lại, bài d báo Xuân của tôi sẽ làm điên đầu các nhà phê bình v học của thế kỷ, khi đi tìm 1 quan niệm hay một khuy hướng tác giả.

Hôm nay thì hết tiền rồi. Báo Xuân thì báo nào cũ khóa bài. Tôi đang bần khoản, lo lắng thì lại gặp em Lam. Tôi cóc thêm cười, cóc thêm môi đi uống nước. Đi th vài bước, lại gặp thằng Minh Vô. Nó túm ngay lấy v làm tôi đăm hoảng. Nó hét vang cả đường phố như một vọ cá ghẹo, gặp chổng đi chơi với ca sĩ:

— Đi về, về viết bài. Báo lại được ra rồi... L này, ông nhất định làm lớn. Đi tìm mày cả tuần lễ n Tết này, ông sẽ phát cho ít tiền tiêu Tết.

VĂN TẾ SÔNG CON ONG

Than ôi!
Đường Võ Tánh một chiều ngấn ngùi, trải qua bao
bút cánh ong bay một thuở huy hoàng.
Đất Công Hòa muốn ngả mệnh, mang xum họp mấy
trường văn, ngòi viết múa một thời rang rỡ.

VIẾT VỀ THƯƠNG SINH BỊ GÂY

Một buổi sáng cách đây ba nym tôi đi ngang cửa tòa soạn
Sông lúc đó ở đường Gia Long, Thương sinh đang ngồi
viết ở trên lãunghê Anh Quân báo có tôi đi dưới đường
la lên: "Gọi nó lại cho tao. Hoàng Hải Thủy là thằng tao
yêu nhất nước này."

Từ ngày đó chúng tôi giao du với nhau khá thân.
Tuy cùng làm một nghề viết lách nhưng hai chúng tôi cũng
như tất cả những người bạn với nhau ở cõi đời này vẫn có
những quan niệm riêng về nghề, về đời, mỗi đứa có một
hoàn cảnh sống riêng, những sở thích riêng. Chỉ có một
điểm chung: hai chúng tôi cùng yêu nghề viết lách hơn
tất cả mọi nghề trên cõi đời này, hai chúng tôi cùng ghét,
những thằng giả dối, cũng ghét những thủ đoạn lọc lừa,
cùng không ưa nịnh bợ hoặc long trọng hảo. Và chúng tôi
cùng mỗi ngày theo dõi đời sống việc làm của nhau.

Mới đây trong một tuần báo tôi đọc một bài của
Thương Sinh viết trong những ngày bị gây, Bài đó nói cho
đúng ra là một bức thư viết cho vợ. Bọn văn sĩ này có cái
đặc quyền hơn thiên hạ; việc riêng của mình đôi khi trở
thành việc chung của người đời, viết thư riêng cho vợ con
nhưng cũng vẫn cứ đăng được lên báo và người đọc cứ
đọc, chủ báo cứ chỉ tiền. Nếu bài đó người khác viết, có các
thăm năm bảy vạn bạc tôi cũng không thêm đọc, nhưng tôi
đọc kỹ và đó là tâm sự của Thương sinh. Chấn chấn đã
khô sơ và sức động nhiều khi viết bức thư đó.

Em... Thế mà chúng mình lấy nhau đã được tám năm
rồi, tám năm nay phần muộn của anh và đầy nước mắt của
em. Cuộc đời lừa bịp, phân bội, hành hạ anh. Khi anh
không đủ sức hức đòi sung chống trả cuộc đời, anh trở về
nhà hành hạ em. Và em khóc. Và con chúng ta khóc...

...Tại anh đưa đời viết báo, nhẩy xuống bùn dơ
và màu sắc, ngòi bút nguyên rửa mọi sự khốn nạn, méo
mó, văn chương sống sượng nó vắn vào anh, nó bắt anh khó
chịu cả với vợ con anh...

Anh kết luận bằng anh trở thành cú vợ, trở thành
người chồng vũ phu chỉ vì anh viết báo. Tám năm nay anh
mới nhận ra điều đó. Như em nói em bị bùa mê thuốc lú là
đúng... Từ nay, anh không viết nham nhờ sống sượng nữa
đều chữ báo có chất bạc trước nhà. Anh tỉnh ngộ rồi.
Thiên hạ dùng mình chửi to để họ lượm bạc các. Lúc mình
hết ăn khách họ gạc phẳng mình không thương tiếc. Không
anh không bao giờ làm lần nhực nữa. Anh đã lớn khôn...

Trên đây là 1 vài đoạn tôi trích trong lá thư gửi
vợ của Thương Sinh. Dù anh em có thân thương nhau đến
mấy, vẫn có những riêng tư của nhau mà ta phải kính
trọng và nhất là không được quyền nói đến trên báo - trừ
đời tư của những thằng đếu miệng nói đạo đức, vác mặt
lên hành diện bịp đời mà sự thực rất bẩn, rất tởm - Ở
đây, hôm nay, tôi không bàn luận gì đến chuyện vợ

CON ONG TRANG 5

Người thì đọc từng bài từng cột, lấy lời vui mà đẹp
nổi ca pha.

Kẻ thì ngâm từng chữ từng câu nhờ tiếng Chửi để
khuây niềm phần nộ!

Không chửi ai, cợt lính, cười dân.
Chẳng sợ cóc, chằm sư chọc cổ!

Những tướng thợ bút tài chằng quản, trăm trận một
trường oanh liệt, bán báo nhiều hay đóng cửa cũng
cời khinh...

Ài hay nhà nước khéo vô tình, ngàn năm một hội
tao phùng khuyển lon mải bồng cho de liền một vỏ!

Lâm ly khóc rung rung;
Côn quang cười hô hô.

Cát bụi lại trở về cát bụi lang thang bị gây, nẻo
ngác đầu đường Xê da trả lạ, Xê da, lại lếch thếch bút
nghiên bàng hoàng, xô chợ,

May chết đi gặp được giờ thiêng,
Nên sống lại cũng nhờ vận đỏ,

Thôi chuyển ấy đã đủ đầy kinh nghiệm, hãy chừa đi
đừng chửi bới lằng nhằng.

Chắc là nầy thì tu tinh tâm thân, nên tốp lại
chớ cù kỳ xiên xô.

Bưng tai: chuyển Đông vắng Tây du,
Bịt mũi: trờ Hạ... tà, thượng thờ!

Hãy lấy con... chỉ chỉ làm ngoan... đích, chớ ngay
mồm riêu văn nghệ, văn gừng.

Hãy nhắm hướng... đếm đếm đúng mục tiêu, đừng
dại miệng chê cái lương, cái lọ,

Muôn sống dài lâu,
Nhớ đừng quên đó!

Ồ há!
Thượng... thọ!

chồng hân, tôi chỉ nói lại với hân về 1 chuyện: chuyện
viết báo.

Tôi không đồng ý với hân ở điểm hân cho rằng
tại nghề viết báo đã làm cho con người của hân trở thành
thô bạo, sống sượng... Làm gì có nghề nào hư hỏng con
người? Trừ những nghề không đáng gọi là nghề như
nghề ăn cắp, đi dục, lừa bịp. Nhất là nghề làm báo của
chúng tôi lại không bao giờ làm cho người làm nó hư hỏng
hoặc trở thành đời bại. Chỉ có 1 cái "tại vì". Đó là cái
tại vì con người của ta. Nghề viết báo có giúp
cho Thương Sinh phương tiện để chửi người đời vô tội
vạ, chửi và lừa hành với tài chửi rủa của mình, 1 cái
tài mà rất nhiều người viết báo có tài hơn hân nhưng
không dùng không dùng vì không phải dùng tới hoặc
không muốn dùng tới. Nhưng nghề viết báo cũng cung

(XEM TIẾP TRANG 8)

BỐ 68 ĂN MÀY BỐ 69 TÁI SINH

Minh Võ cho điện thoại rẻo một cú. Nó bảo báo
đóng cửa vì tranh cay của tở. Nó tấn phong cho tở bằng
mặt trăng chửi rủa. Chiêu văn thư của nh àn nước thì Con
Ong đi doang là vì nói tiếng lóng. Bọn này, trước sau vẫn
không làm văn chương. Nó cầm chổi chà quét cầu tiêu.
Trong nhà có hai cái chổi. Phất trần để quét bàn thờ. Chổi
chà quét cầu tiêu. Có ai đem phất trần
đi quét cầu tiêu đâu mà chúng tôi phải văn chương hoa
gấm? Nhiều lần ở mục trang đầu, tui này đã xác nhận là
quét rác thì phải dùng chổi. Ngòi bút chỉ để viết văn, ca
ngợi tình khiết, Đả không làm văn chương, thì BỐ 68
cũng không làm hội họa. Tở vẽ xấu có tiếng. Về làm chỉ
cho đẹp khi các nhân vật được đưa lên đều không có gì gọi
là đẹp. Về hiền lành như Hím cũng được nhưng tở sợ họ
nhòn.

Qua 50 ngày chết giặc, tướng đã đ. doang. luôn. Ai
ngờ, điện thoại lại rẻo và Minh võ lại gọi với cái giọng
"vừa vừa thôi chứ!" Ừ, thái vừa vừa. Vừa đúng cỡ họ.
Phất đúng cỡ họ thì mới hiệu nghiệm. Đáng lẽ, kỳ này
phất luôn một phất về hội nghị Ba-ri nhưng ăm ức quá phải
đi một đường cay đắng đã. Ôi, thân phận Thúy Kiều vẫn
còn đó. Bao nhiêu tay sờ khanh dụ khị, mua chuộc, Cã
bầy Minh Võ, Đê hức Càn Thương sinh đều lác, Tở phải
bvt. Ăn cái giải gì mà phải bẻ queo ngòi bút.

Năm mặt trời 69. BỐ 68 đã hóa thành BỐ 69. Ba
trăm sáu mươi lăm ngày sắp tới. Năm mươi hai số báo
sẽ được ra.

Mong các bạn, các bà con hãy giúp chúng tôi. Chớ
để cho nó lăm vào cảnh.

"Xva sao phong gấm rủ là
Giờ sao tan tác như hoa giữa đường"

NỖI HÙNG LÀM THƠ

Trong năm mươi ngày bị gây, tôi thấy rất nhiều chó hai
chân và chó bốn chân chạy rong ngoài đường. Tôi không
thể bắt chúng nhốt phủ de Giao Chỉ được vì chính tôi
đang bị nằm trong phủ de. Ôi không còn gì nào nề hơn
kể đi bắt chó lại nằm chung với chó trong sở nhốt chó
Tôi buồn lắm. Đứa nào nói dối cả nhà nó chết. Buồn quá
hóa cho nên mới tức cảnh sinh tình mần mấy câu thơ dưới
đây:

Ta đã vào đây chốn phủ de.
Suốt ngày ti ti tiếng vo ve.
Tại nghe bỗng thấy thêm "dong" quá.
Chợt nghĩ mình đang bị cầm kè
Còn be nghĩ gì khốn nạn hơn
Cái nghề bắt chó chạy rong đường
Bốn chân không ghét hai chân ghét,
Bị gây, ôi nghe ta thâm thương
Mai một, con ơi, bỏ được ra
Các con thấy bố cứ đi xa
Bỏ lung bở mửa trông vung vít
Vô phúc là con chết bỏ bà
Ôi giới, thợ bắt chó. Nó lạ ở chỗ thi hứng khỏi từ
phủ de. Và đó là cảm nghĩ bị gây của Nà Cầu hèn mọn,
chớ má này.

GIỮ TRỌN NIỀM TIN

Con Ong bị đập chết tôi đã khóc hai lần. Có thằng
bảo tôi là đồ hề, là quân tâm gửi chỉ biết sống nhờ vào
chúng người khác chẳng biết Tự Túc Tự Cường. Lần
khóc ở tòa soạn khi chia tay ra đem bạc lần chốt với đời
lời của chủ tiệm. Chúng ta sẽ có ngày tái xuất giang hồ.

Tên Đê Hức Càn ngựa mất xỉ xỉ;
Mây còn hai bàn tay trắng, một cái đầu trái tèm
mặt cái xé Vespa EB gần đồng còn tốt, sao may vội hèn
thể. Tôi tạm cất lời xỉ và tên này vào đáy lòng.

Một lần khóc ở nhà trước mặt vợ con trong khi ngồi
cỏi Tivi, cô xướng ngôn viên làm nhiệm vụ đọc lướt đi
trong mục Thông cáo.

— Tuần báo Con Ong bị rút giấy phép do nghị định
số mấy ngày mấy vì những lời lẽ thô tục nói lái vắn vắn
và vắn vắn.

Vợ tôi không xỉ và tôi như tên Càn nọ nhưng rình
tôi băng một đôi mắt vô cùng thông cảm, tôi đã đoán đọc
được rằng: Vì quá lo cho ngân quỹ gia đình trong thời
dại gạo châu củi quế.

Không phải thế! Họ hiểu lầm tôi hết rồi! Tôi
không hề tôi không khóc vì đồng tiền của Minh Võ, vì quá
thật tôi còn hai bàn tay trắng với cái xe EB để "chạy bàn"
tôi đã chạy tứ tung và đi khách đêm khôn xuê, Tôi cũng
cóc thêm khóc vì ngân quỹ gia đình bởi không có tháng
nào tôi đóng bạc bằng tháng cận tết, tôi mua bút ra ti.

Tôi khóc vì tôi thương cái nghiệp báo bở của tôi
tôi nghĩ lem nhem rằng, không hiểu lúc cha
mẹ tôi cho tôi ra đời, ai đã nỡ đem chích
vào huyết quản tôi một giòng máu báo
bỏ để đến nay tôi phải mang nặng... để đau. Làm báo
là di hên với bị gây.

Tôi khóc vì Con Ong chết, rồi đây những điều trông
thấy... bết cùng đê đầu phơi bày. Sống với ăm ức. tức
tôi có khác chi người tù tu tưởng.

50 ngày bị gây vừa qua, chúng tôi chỉ gặp nhau
trong những quán cóc đầu đường để viết bằng mồn và vẽ
bằng hơi men.

Hôm nay;
— Sắp được chưa?
— Họ hứa rồi, sẽ cho ra mà,
— Xong rồi.
— Mai lại gặp nhau ở đây nhé!
— OK.
Ngày mai.
— Mẹ sư Noãn làm tờ trình rồi,
— Có lẽ mai há có thể.
— Mai lại gặp nhau ở đây nghe?

(XEM TIẾP TRANG 8)

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜI ƯƠI

Chủ nhiệm Ma Bùn

Chủ bút Ma Cỏ

Giám đốc chính trị Ma Cạo

Yêu cầu làm sáng tỏ vụ nghị trầu buộc tô nghị trầu ăn là rắn

Khi bác Hương ra chợ trên nhất con tôm Trần chánh Thành bỏ vào giỏ Chánh Phủ mà xách về công sở thú, thì tại Thượng viện đã xảy ra một vụ tố tụng bùng. Các Nghị ở lại tố ông Nghị Thành ôm cầm thuyền khác, và nâng nặc đòi trấu cái chức nghị của ông Thành. Hồi bảy giờ. Con Ông đã coi là một sự «trầu buộc ghét trầu ăn».

Trong số các nghị tố, có nghị Đạt là rắn hơn cả. Nhưng rồi vụ tố cũng chẳng đi đết đâu. Ông Nghị Thành vẫn không mất chức nghị. Nghị Đạt cảm lắm, nên trong dịp bác Hương ra «trả bài» trước Thượng viện, nghị Đạt đã tố nghị ngoại Thành tội bời. Và quả quyết là trong giỏ cá của bác Giáo có cá rắn!!

Nhưng hình như vẫn chưa hả ngày 29-11-68, nghị Đạt đơn thương độc mã gửi TT một văn thuyềucầu cho Nghị Thành về.. Thượng Viện. Ô Đạt đòi «sa thải» ông Thành vì lý do ông Thành không có lập trường quốc gia vững chắc, và đã có «nhiều năm tuổi đảng», cũng may ông Thành là nghị sĩ kiêm Tổng Trưởng, nên bị tố như trên chỉ hơi rất một chút thôi. Nếu là thường dân mà bị chiếu cố như vậy, cuộc đời bẽ mặt là cái chắc.

Điều 42 hiến pháp, phải có 2/3 nghị trên nghị dưới mới có quyền yêu cầu thay đổi từng phần hay toàn phần chánh phủ. Và phải có 3/4 nghị trên nghị dưới mới có quyền buộc Tổng Thống cái tổ chánh phủ. Đảng này, chỉ có mỗi mình nghị Đạt

mà cũng dám yêu cầu Tổng Thống sa thải Ngoại Thành, kẻ đã gan cùng mình.

Theo tin VTX ngày 24-12, Tổng Thống đã gửi văn thư tới yêu cầu ông Chủ Tịch TV «lưu ý» Nghị Sĩ Đạt về vụ trên. Ý muốn nhắc nhở rằng trầu xi một nghị, cóc có quyền sa thải một trụ đầu bộ.

Nhưng theo Nọc Độc, vẫn đề đến đây chưa ổn được. Điều quan trọng trong vụ ông Nghị Đạt tố ông Ngoại Thành không ở chỗ hình thức bất hợp hiến mà ở nội dung văn thư tố cáo.

Ông Nghị Đạt tố ông Ngoại Thành có nhiều năm tuổi đảng. Cả hai ông đều là ông lớn. Ông nào trúng. Ông nào sai?

Nếu Nghị Sĩ Đạt đúng. Nếu quả thật Ngoại Thành có nhiều năm tuổi đảng, mà không «hồi chánh» theo hệ thống của Bộ chiêu hồi, thì không thể được giữ chức Tổng Trưởng Ngoại Giao, một chức vụ quan trọng nhất trong chính phủ sau TT. Nhất là trong giai đoạn này. Nếu Nghị Đạt tố đúng, Tổng Thống nên gạt bỏ khía cạnh hình thức tố cáo bất hợp hiến, sa thải ngay Ngoại Thành. Đề dân chúng khỏi hoang mang là trong Chánh phủ chống cộng có một Tổng Trưởng nhiều năm tuổi đảng.

Nhưng nếu Nghị Đạt tố sai thì một văn thư «lưu ý» của Tổng Thống không đủ. Tổng Thống hoặc Thủ Tướng cần minh xác là ông Ngoại Thành không có nhiều năm tuổi đảng, đề minh oan cho ông ta, và

nhất là đề dư luận khỏi hoang mang. Đồng thời, phải yêu cầu Thượng Viện «có thái độ» với Ông Nghị «chỉ điểm» sai.

Nếu vấn đề không được làm cho sáng chói diện công ty và Ta nhà Đền, dân chúng làm sao tin được lập trường của ông Ngoại Thành. Làm sau tin được là chánh phủ này chống cộng chết thối. Và rồi các ông nghị trên nghị dưới cứ bắt chước nhau, điềm chỉ tùm lum. Điềm ông lớn còn đở, chứ lỡ điềm đúng một dân ngu cu đen rồi thuốc đầu mà chạy?

Vụ này «nặng» lắm, không thể bỏ qua được.

nha khảo thí nên làm một quả tiên trách kỷ

Dân làm nghề gõ đầu trẻ ăn lương nhà nước, tuy được tiếng mỗi năm nghỉ hè 3 tháng nhưng sự thật, chẳng được nghỉ ngày nào.

Ngoài những công tác làm cảm đồ vào đầu nhà giáo trong dịp hè, như phát triển cộng đồng, viết thẻ cử tri (vào những năm có bầu cử)v.v., Công tác chánh là coi thi. Trong những năm gần đây, coi thi còn nguy hiểm hơn ra trận. Binh sĩ ra trận có súng để tự vệ và tấn công. Nhà giáo chẳng có gì để phòng kẻ khác «xin tí huyết làm kỷ niệm». Đã có những người bị thương. Đã có người mất mạng. Chính vì vậy nhà giáo thật ngán việc coi thi. Vì thế, nha khảo thí thường kiểm soát rất gắt việc coi thi. Người đi coi dăng hoàng, có giấy chứng nhận của hội đồng. Người nào vắng mặt, nha sẽ gửi văn thư hỏi lý do. Nếu vắng mặt không chánh đáng, sẽ bị trừng phạt. Có mấy ông bạn được cử làm giám thị kỳ thi tú tài 2 khóa hai 1968, vừa hăm hăm tới Con Ong mà than rằng: Trên sự vụ lệnh cử đi làm giám thị, có ghi đúng mấy giờ, ngày mấy, tháng mấy phải trình diện tại trường Cộng Hoà. Đứng ngày giờ dăng xác tới, nhưng trường vẫn học, và chẳng có mống nào thường trực để chỉ dăng- hoặc phân phối công tác. Hồi trường, văn phòng trả lời trường không hề «được» mượn làm trung tâm thi. Đợi mãi chẳng thấy ai, bèn lục đục ra về. Thế rồi bây giờ Nha gửi giấy hạch hỏi bắt trình bày lý do vắng mặt.

Tại sao nha khảo thí làm ăn làm cảm như vậy? Tại sao viết sự vụ lệnh cử giáo chức đi làm giám thị ở một Trung Tâm, ma? Đáng lẽ những giám thị lỗi tàu được quyền hạch hỏi nha mới đúng chứ.

Cụ Không đã dạy: «Tiên trách kỷ, hậu trách nhân». Trước khi hạch sách người khác, nên tự xét mình cái đã. O.K.?

từ một việc nhỏ hãy suy ra việc lớn của nhà nước hôm nay để khuyên nhủ đôi lời

- Những nạn nhân của ân huệ hay sự dăm lên chân nhau của các xếp không thể bị gạt được
- Hai nhà báo các ké cũng được hưởng ân huệ nhưng không bị đe dọa bị gạt

Sau khi Tổng Thống trao cho Phó Tổng Thống trách nhiệm hướng dẫn và giám sát phái đoàn VNCH tham dự hòa đàm. Văn phòng Phó Tổng Thống nghiêm nhiên trở thành cơ quan đặc nhiệm hòa đàm.

Bên cạnh phái đoàn chánh thức tại Balé, còn có một «khối thông tin». Văn phòng Phó Tổng Thống đặc nhiệm hòa đàm đã chọn một số nhân viên của Việt Tấn Xã, Đài Phát Thanh và Đài Truyền hình, xung vào cái «khối» này. Và mấy chục nhân viên của khối đã lên đường Tây du trong hai chuyến. Một chuyến ngày 5-12-68, và chuyến 7-12, đi chung một chuyến máy bay với Phó Tổng Thống. Các «khối viên» Thông Tin đã lên đường bằng nhiệm vụ lệnh do một Trung Tá thuộc Phủ Phó Tổng Thống ký tên, và giấy thông hành công vụ do Bộ ngoại giao cấp.

Từ khi tới Balé, những nhân viên trên hi hục làm việc, và đều đều gửi tin về.

Bây giờ, 12 người trong số kể trên (10 người thuộc VTX, 2 người thuộc đài truyền hình) bị BTT sa thải từ ngày

ra đi, vì tội «phạm kỷ luật quốc gia».

Không phải những người bị sa thải đã hủ hóa ở bên Tây hay làm gián điệp cho địch, mà chỉ vì họ ra đi không có sự đồng ý của trường nhiệm sở? Câu chuyện bị gạt của họ được hiểu như thế này:

Trước hết Phủ Phó TT đặc nhiệm hòa đàm đã «bắt» người đi Tây hơi bữa bãi. Kề

TIN GIỜ CHÓT

Theo tin các báo ngày loan theo tin của các hãng VTX ngoại quốc thì xếp nhỏ Nguyễn Ngọc Linh đã lên tiếng về vụ 10 ký giả nhà nước VTX và hai ký giả nhà nước Tôi Hát Và Nói bị lâm vào tình trạng bị gạt. Ông Linh quả quyết họ không thể bị gạt được vì Tổng Thống và Phó Tổng Thống sẽ điều chỉnh vụ này. Ông cũng lên tiếng chê trách vị xếp lớn ký sự vụ lệnh sa thải những người nói trên. Rất tiếc Nọc Độc không thể làm công việc ghi chép ra đây vì mới đi xem tường cái lương «Mười năm không nói» của đoàn Thanh Miah Thanh Nga.

cả sự ban phúc cho hai ông nhà báo mà tên tuổi không lấy gì làm xuất sắc. Bắt người của cơ quan bạn mà không tham khảo ý kiến của trường nhiệm sở? Phủ Phó TT có lỗi đó là lỗi dăm lên chân của Bộ Thông Tin.

Nhưng nếu chuyện đã xảy ra rồi, sao không giải quyết một cách êm đẹp thay vì sa thải những người vô tội? Tất cả những người bị sa thải hiện còn đang ở bên Tây. Khi đi, họ không có vé máy bay khứ hồi, và đi cùng chuyến máy bay đặc biệt chở Phó Tổng Thống. Bây giờ bị sa thải, họ lấy vé máy bay ở đâu mà về? Tại sao không cho vé máy bay, gọi họ về nước, rồi hãy giải quyết. Họ đâu phải là những người tự ý trốn đi. Bây giờ để họ ăn vạ De Gaulle bên Tây hay sao?

Phủ Tổng thống cử đi. Rồi bây giờ Bộ Thông Tin cách chức, chúng tôi thiếu sự phối hợp giữa các cơ quan lãnh đạo,

Một chuyện nhỏ như vậy, mà còn trục trặc. Gặp chuyện lớn rồi giải quyết ra sao?

HAI VỊ LINH MỤC THÁCH NHAU TRỞ VỀ NHÀ THỜ KÉO CHUÔNG VÀ RỬA TỘI

- Linh mục Lâm : Cụ cố Nguyễn ngọc Lan yêu cầu hòa bình vùng vít
- Linh mục Lan : Cụ cố Nguyễn quang Lâm vừa viết báo vừa thổi còi mặt vụ

Người ta vẫn gọi chiến tranh VN là một cuộc chiến tranh toàn diện. Đúng thật! Vì nó xảy ra trên mọi lãnh vực; chính trị, quân sự, kinh tế, tuyên truyền v.v.. Và cả tôn giáo nữa. Riêng về tôn giáo chẳng những có chiến tranh giữa tôn giáo này với tôn giáo khác (tháng 8-1964), mà có cả uỳnh lộn ngay trong nội bộ mỗi tôn giáo. Phía Phật giáo, từ mấy năm nay đã tới hai viện hóa đạo, cứ định «hòa đàm» mãi mà không xong. Phía công giáo, tuy không đến nỗi dăn trận dọa tiếp thu lẫn nhau, nhưng có mấy ông Linh mục chửi nhau ra rít.

Trên Nhật Báo Xây Dựng, thỉnh thoảng Linh mục Lâm «móc» Linh mục Lan một phát.

Linh mục Lan, tuy là người yêu hòa bình đến nỗi viết sách ca tụng một nữ sinh viên tự thiêu đời hòa bình ở Chùa Ân Quang, nhưng khi bị một «đồng nghiệp linh mục» đã xéo, bèn viết báo trả đũa liền.

Trên một nguyệt san nọ số tháng 12-68, Linh mục Lan đã viết một bài dài chữ LM rất bần. Bần đến nỗi, nếu LM Lâm là dân «xi vin», thế nào cũng bị vợ bỏ!

LM Lan tố LM Lâm một tay viết báo, một tay thổi còi, làm điềm chỉ cho cảnh sát.

LM Lan còn mặt sát Công Giáo «rước voi về cứu đạo». Điềm đặc biệt là trên báo X, (xem tiếp trang 7)

HAI VỊ LINH MỤC THÁCH NHAU TRỞ VỀ NHÀ THỜ

(tiếp theo trang 6)

Đ, có lần LM Lan muốn LM Lan trở về với những công việc tu hành thuần túy. Bây giờ, LM Lâm «thách» lại là ông ta vẫn đang, làm những công việc tu hành hàng ngày, và đang chờ LM Lâm. Đúng là cảnh «linh mục thách nhau... đi tu!».

Tuy câu truyện có vẻ lạ đời nhưng nghĩ kỹ, cũng hay đáo để. Sở dĩ cái đất nước Đại Nêu khốn khổ này khốn nạn như ngày nay. Chỉ vì người ta không chịu theo cái thuyết «chính danh» của Khổng Tử. Chính khách không làm chính trị, mà làm tay sai, hoặc gián điệp cho ngoại bang. Dân lưu manh đồ xô đi làm chuyện của những nhà đạo đức.

Quý vị nhà tu bàn chuyện phòng ngừa dè và mãi dâm. Chuyên viên tại mũi họng điều khiển giáo dục. Người nước này lo việc nước khác: Và các nhà tu bỏ việc tu hành đi làm lãnh tụ. Cuộc đời toàn những chuyện nham nhở và tréo cẳng ngang như vậy. làm sao không loạn?

Nếu nhà tu trở về với lãnh vực tu hành. Nếu người nước nào chỉ lo việc nước ấy. Nếu chuyên viên tại mũi họng về mở phòng mạch. Nếu tu sĩ thôi bàn chuyện ngừa dè. Nếu lưu manh đừng lên mặt đạo đức. Nếu chính khách thôi đi làm tay sai, chắc chắn nước sẽ hết loạn, và thiên hạ thái bình.

TIẾT LỘ MỘT HUYỀN THOẠI NGƯỜI KÝ GIẢ LÔ RĂNG

— Hoàng hải Thủy

Hồi tôi còn làm ở tòa soạn tờ báo TIỀN TUYẾN cùng với Hoàng Anh Tuấn, Đinh Hiền, Hồng Dương, và Phan Lạc Phúc, chúng tôi thường nói với nhau 1 câu «...Đi một đường tap ghi...» Danh từ Tap Ghi có vẻ mới lạ với bạn đọc không bao giờ đọc tờ Tiền Tuyến, nó quen thuộc với độc giả của tờ báo nửa thường dân, nửa quân đội này. Vì mục Tap Ghi là một mục đặc biệt nhất, được nhiều người đọc nhất của tờ này. Với tờ TT, mục Tap Ghi cũng như mục Áo Thả Vịt của tờ Sống.

Người phụ trách mục Tap Ghi của TT là Phan Lạc Phúc. Nhưng người ta rất ít khi thấy họ Phan ký tên dưới bài mà chỉ thấy nhiều nhất là cái tên nửa Tây, nửa Tàu: Ký giả LÔ RĂNG. Đã hơn một lần, tôi nghe nhiều người hỏi về cái tên Ký Giả Lô Răng ngang phè ấy. Ký Giả Tô Răng là ai? Tại sao lại chọn cái tên lai Tây ấy? Bộ tiếng Việt hết danh từ rồi sao? Có bạn đồng nghiệp khó tánh còn bắt bẻ ở ngay trên báo: «đã viết báo tức là ký giả rồi, đề thêm 2 tiếng «ký giả trên là thừa». Dù Lô Răng được yêu hay ghét người ta cũng phải công nhận rằng Lô Răng là người viết Tap Ghi nhiều nhất, có duyên nhất của tờ TT.

Bởi vì hôm mới đây ký giả Lô Răng là lượt 1 phát Tap Ghi về tôi, bắt lửa và thuốc lá Philip vàng, hôm nay tôi viết bài này để trả lễ. Ký giả Lô Răng chính là ngoại hiệu của Phan Lạc Phúc. Và cái tên ký giả Lô Răng nó có cả 1 uyên nguyên như sau này...

Hồi ấy, Hoàng Anh Tuấn có bút hiệu đề viết những bài nham nhở hoặc chửi bới là THỢ ĐẤU. Cứ kể thì Tuấn cũng xứng đáng với cái ngoại hiệu ấy bởi vì khi cao hứng lên, anh đầu ào ào, đầu văng tê, đầu vung tí mọt... Khi đã nói đầu mà là «đầu ào ào» tưởng là hết rồi, chẳng còn ngôn ngữ nào để diễn tả hào hùng hơn nữa. Thợ Đấu thỉnh thoảng cũng xuất hiện trên Tap Ghi, Phan Lạc Phúc lúc đó chưa có ngoại hiệu. Anh thường ký tên con là Thiên Khải dưới những bài Tap Ghi của anh.

Tuần làm trang 3-6, tôi làm trang 1-8. Phúc có quyền kiểm soát việc làm cả hai chúng tôi. Lễ tự nhiên với tờ báo 8 trang, những trang 3 trang 6 bao giờ cũng bị hoặc được coi nhẹ. Những trang 1, trang 8 bị và được coi nặng. Thợ Đấu làm việc nhẹ nhàng vì vút, nhàn nhả, có nhiều thì giờ đi uống la ve và ngồi đầu dưới quán. Tôi chắt vật, vất vả vất vả công nhiều hơn. Có nhiều hôm trang báo làm xong rồi, đưa lên Phúc coi, anh thấy bài này không ổn, tin nọ làm lớn quá có hại, tin kia quan trọng mà làm nhỏ quá, sợ bị phạt, sự quan trọng của tờ báo này phải quan niệm theo ý các vị Tướng Tá, thế là làm lại. Tự nhiên là mỗi lần như vậy, giữa tôi và Phúc lại có sự khó chịu. Nói chung thì tờ báo nào cũng có chuyện thế, và nó chỉ khó chịu thoáng qua rồi hết ngay. Đó là phũng khó chịu của nghề nghiệp.

Cũng ngày ấy, tôi còn viết thêm cái phôi ở tổng Môi Thâm Nửa Đồi ở bên Chinh Luận. Đó là thời Từ Chung còn sống. Trong tiêu thuyết của tôi có một nhân vật đẹp: Văn sĩ trẻ tuổi, nổi tiếng, đẹp trai, viết hay, được không biết bao nhiêu là đơn bà đẹp yêu mê, cho yêu đương ra rít. Truyện có một nhân vật bản: Chủ Bar kiêm nghề ma cô, giới thiệu các em ca sô cho các anh lớn hưởng thụ. Tôi đặt nhân vật dơ dáy này là Laurent Phúc.

Laurent Phúc xuất hiện trong Môi Thâm Nửa Đồi được ít lâu đủ thành một nhân vật có hồn, có người ngơm ngợm rết. Thợ Đấu vỗ lấy đầu ngay:

— Tại vì thằng Thủy nó bị thằng Phúc hành ghê quá, nó ức, nó mới tả thằng Phúc thành một nhân vật thật

(xem tiếp trang 8)

«Muốn làm việc công thì phải dè người ta soi bói, phải chịu nhận phê bình, chỉ trích dù là bất công của dư luận. Nếu cần thì đeo mo, mặc áo giáp vào người mà làm việc. Quý hồ mình giữ trọn tiết tháo, không xấu hổ với mình, với người là được. Phải biết rằng phê bình của dư luận của báo chí là bảo đảm hữu hiệu nhất để các ông lớn, ông bé trong chánh quyền biết giữ mình mà thực thi nhiệm vụ»

Luật sư TRẦN VĂN TUYẾN
NGUYỄN TỔNG TRƯỞNG THÔNG TIN
NGUYỄN PHÓ THỦ TƯỚNG

Hội thảo về vấn đề chương hợp vệ sinh và vấn đề chương mất vệ sinh

Ong Mật tương thuật

Ong Mật tôi đến cửa tiệm giữa lúc chị sĩ Minh Võ, nguyên Chủ tịch Hội Đười Ươi, đương kim Chủ tịch Hội Gà chết đang ba hoa xích thố:

— Cóc anh nào tin là Con Ong tái xuất giang hồ cả. Minh đưa đăng quang cáo anh nào cũng hỏi: «Bộ ông rớt hả?»

Tổng khi đó, đầu bếp Thương Sinh đang ngồi bệt tại một góc nhà, quần xắn móng lợn, bộ mặt mang một vẻ nghiêm trọng đặc biệt. Trước ngực tên nhà báo «cầu nhà nước này đeo một tấm bảng sơn son thiếp vàng trên có mấy chữ: Tôi Khó Lắm! Tôi Khó Lắm! Thấy chủ tiệm Minh Võ hét dữ quá về thành tích của mình hẳn có vẻ bực mình.

— Bớ khi! Khoe mãi, A chả biết! Nghề của chàng! Nói xong, hần móc túi lấy ra hai đồng bạc các:

— Từ sáng đến giờ ông chưa đớp gì đây.

Còn hai choạc, có tiền đưa cho ông đi ăn sáng.

Chị sĩ Minh Võ vỗ túi dầm dộp!

— Ông cũng chẳng còn đồng nào. Thôi chịu khó chờ đến chiều ông cho tôi đi đớp một mẻ «đúp-ra-xi-ông» bù lại.

Thương Sinh đứng dậy vỗ quần ba cái, bụi bay mù mịt cả căn phòng, lầm bầm:

— Cửa tiệm gì có mỗi một cái ghế, bàn lại không có khóa đi đâu cũng phải kê kê mang theo xấp bài.

Hần lừ dừ đi sang một góc nhà khác. Nơi đây Lữ Bồ đang đề đầu Dê Húc Càn để cửa bốt một màu sừng. Dê Húc Càn nằm dài trên mặt đất, nhem nước những mực in, miệng rên hừ hừ:

— Rét quá! Rét quá!

Lữ Bồ vừa cưa vừa làm rầm như đục kính:

— Thực tế khác thực thể, làm lần là chết!

Thực tế khác thực thể, làm lần là chết!

Thương Sinh tới nơi, hần nhai giọng Tiến sỹ hàm họ Nghiêm khi giảng bài cho sinh viên Đại học sư phạm:

— Văn là vẻ đẹp, chương là vẻ sáng, từ nay chúng mày phải tìm những chữ có vẻ đẹp, vẻ sáng mà dùng. Ông khó lắm, ông khó lắm, biết chưa?

Lữ Bồ ngừng tay, giọng mỉa mai:

— Được! Nếu cần tao sẽ

diễn tỏa mây như thế này: Thương Sinh [hé miệng hoa, nhấp nhánh hàng răng vàng, nói ra những «lời lời châu hàng hàng gấm thêu, chứa đựng đầy tư tưởng sáng ngời về thuyết trình về vấn đề thứ nhất Quận công.» trong một buổi bình minh mặt trời lên rực rỡ...

Giữa lúc Lữ Bồ đang làm thủ một đoạn-văn-tiêu-chuẩn thì Nãi Cầu ở ngo ài cửa sống sộc đi vào.

Lữ Bồ trong tiệm chạy xô ra sửa nhặng xỉ làm át cả tiếng oanh khê khê (chữ của vua Tự Đức cơ đấy) của Lữ Bồ.

— Suốt từ sáng đến giờ chạy học cơm mà không bắt được con chó nào. Nãi cầu nói lớn với mọi người.

Ong Mật tôi bấy giờ mới lên tiếng:

— Mày làm như Giao-chỉ ta hết cái nạn chó chạy rong rồi ấy.

— Hết thì không hết. Chó ghê dai chạy đầy đường nhưng toàn thứ chó có bảo «bảo hiểm ú rít». Đụng vào chúng đề đập tiệm à?

Dê Húc Càn vừa soa cặp sừng cụt ngắn và phẳng lý vừa chêm vào:

— Thôi, bẻ tròn, đốt phứ -de đi! Rét lắm.

Nãi cầu trợn mắt:

— Còn lâu! Ông không bỏ nghề của ông đâu. Bây giờ ông nhắm bắt lấy một ít còn một số ông ghi số đề dành. Thời ông tới ông lại ra tay bắt nhốt hết.

Chủ tiệm thấy tinh thần nhà bếp nói chung, hơi có vẻ xuống, bèn lên giọng chủ tiệm, đề ra đường lối mới:

— Thôi tôi xin các bố, đừng khích bác nhau nữa. Có mà làm món ăn kỳ này cho vừa miệng, vừa miệng thôi, còn khoái khẩu thì đề khi khác. Khách của mình toàn là khách quen họ để thông cảm.

Dê Húc Càn dường như có vẻ ngưng vì hành động tự nguyện của sừng của mình. Thấy thế Ong Mật tôi lại gần vỗ vai an ủi:

— Hàn Tín lòn tròn, Cầu Tiên nếm phần, những hành động ấy nhất thời có thể bị xỉ vả, bị khinh bĩ, nhưng rốt cuộc Hàn Tín thành tướng quốc nhà Hán, Cầu Tiên phục được quốc, trả được thù, còn tên đồ tể từng bắt Hàn Tín lòn tròn, chắc ba đời sau, nhà nó chưa qua khỏi nghề đồ tể! Vậy mày đừng buồn. Khi thuận tiện tao sẽ tặng cặp sừng giả bằng đồng

như con nghé của Trang Quỳnh rồi tha hồ mà húc.

Dê Húc Càn chớp chớp đôi mắt làm ra vẻ căm động lắm.

Đầu bếp Thương Sinh vẫn còn ăm ức khi nhớ lại lời bình phẩm của thiên hạ-có quyền về món ăn mình xào nấu. Họ dám chê cửa hàng mất vệ sinh, dám chê vật liệu xử dụng không tinh khiết, hẳn đưa đề nghị tổ chức hội thảo về vấn đề văn chương chăm chọc. Đề nghị của Thương Sinh được cả tiệm đồng ý. Thế là cuộc hội thảo bắt đầu.

CUỘC HỘI THẢO VỀ VĂN CHƯƠNG CHĂM CHỌC CỦA CỬA TIỆM CON ONG

Vào cuộc hội thảo, Thương Sinh mở đầu

Thưa đồng bào...

Trong lúc Thương Sinh nói, thì dưới hàng ghế hội thảo viên, Nãi Cầu lấy tay mân mê cái sừng cụt của Dê Húc Càn, có vẻ thích thú lắm. Lữ Bồ và Hím đang thì nhau về tranh theo đề tài chó nhầy bàn độc. Chủ tiệm Minh Võ lim dim, có lẽ hần đang ôn lại cuộc tranh đả trường kỳ và gian khổ đề được mở cửa tiệm lại trong thời gian qua. Tháp Nguyễn ngoáy lỗ tai, Ong Mật nhờ lông nạch đưa lên mũi ngửi rồi thổi phũ về phía Thương Sinh. Thấy, thế Thương Sinh giận quá găm lên

Tiếng quát tháo của Thương Sinh làm cho mọi hội thảo viên tútchọc máu mồm nhưng vì nó chửi đúng quá mà lữ bếp

tiệm Con Ong lại là những người biết phục thiện không ai tỏ vẻ giận dữ, tất cả đều lấy lại thế ngồi nghiêm chỉnh để nghe Thương sinh nói tiếp.

— Thưa đồng bào, tài hội thảo của chúng ta hôm nay là văn chương chăm chọc. Sở dĩ có cuộc hội thảo này là để chúng ta ý thức được thế nào là văn chương chăm chọc của người xưa, chúng ta biết được giới hạn của việc xử dụng các từ ngữ mà có người cho rằng tục tĩu, mất vệ sinh, Xin phép đồng bào cho tôi được trình bày ý kiến thô thiển của tôi.

Theo ý tôi thì văn chương chăm chọc là loại văn chương được sáng tác với dụng ý để kích một đối tượng nào đó, để đạt dụng ý này người viết thường mô tả đối tượng với những khuyết điểm của nó. Khi

(xem tiếp trang 8)

VIẾT VỀ THƯƠNG SINH BỊ GÂY
(tiếp theo trang 5)

cấp cho hẳn phương tiện viết tình yêu viết cho người đời thêm yêu thương nhau, bớt tàn nhẫn với, nhau viết cho cuộc đời này thêm đẹp. Thực sự viết lột mặt nạ bọn giả mạo trong mọi địa hạt ở quanh ta là một việc nên làm, có đức lắm chứ? Có ai ngăn cấm chúng ta chửi rửa bọn bất lương làm hại đồng bào ta đâu? Làm việc đó chúng ta còn được người đời biết ơn, trong vọng nữa là khác. Có điều trong thời gian qua hẳn đã không tự chỉ huy được mình, đã bị cái đà chửi rửa nó lôi cuốn, chửi vung tít tẹt, chửi cả những gì không đáng chửi hoặc đáng được tôn trọng. Những lời chửi rửa quá đáng như một môn võ công lợi hại, những nguyên rửa phát đi vung vít đã trở về làm hại ngay kẻ tung chúng đi theo chiều gió. Những người bạn thương yêu hẳn phải tạm xa hẳn. Bên anh chỉ còn có những thằng có thâm thù với người đời nhưng không chửi rửa được vì sợ, vì hèn, vì giả dối nên béc anh để anh viết chửi dùm chúng. Chính những thằng lợi dụng này, lại chế tiếu sự nóng nôi của anh nhiều hơn ai hết.

Nhưng cũng không sao. Như ta đã thấy, Thương sinh đã tỉnh ngộ. Nguyên do chỉ vì hẳn quá trẻ và thành công quá sớm, quá dễ; những tiêu thuyết của hẳn thuộc loại bán chạy nhất nước tất nhiên hẳn phải có những quan niệm lệch lạc, những cái nhìn sai và những hành động méo mó về cuộc đời, về người đời và về nghề nghiệp. Những kẻ thân lập thân thường bị đời quăng lên quạt xuống cả chục lần mới thành được người. Khổ nạn đối với con người cũng như nắng mưa đối với cây cỏ. Có nắng mưa cây cỏ mới sống, mới lớn, con người cũng cần có đau khổ để biết rõ thế nào là cuộc sống, Tôi hy vọng và tôi tin rằng có một ngày nào đó tôi sẽ đọc thấy Thương Sinh viết: "Nghề là... báo đã làm cho anh thêm yêu thương em, yêu thương các con chúng ta, Nghề viết báo đã làm cho anh thành người".

TIẾT LỘ MỘT HUYỀN THOẠI...
(tiếp theo trang 7)

bản trong tiểu thuyết đăng ở báo khác của nó.
Thợ Đẩu nham nhở như vậy, Lại được bọn Dương Hùng Cường, Đinh Hím phụ họa: Đúng rồi. Anh Hoàng Hải Thủy là Gà Thâm có khác. Thâm đi, chịu được., Thợ Đẩu đề nghị: Bi giờ chúng mình gọi Phan lạc Phúc là.. Lô Răng..!

Một hôm Phúc đang ngồi hí hoáy viết, Thợ Đẩu bảo chúng tôi: Ờ chúng mày coi... Đề tao gọi nó là Lô Răng xem nó nói sao? Nói xong Thợ Đẩu lừng khừng đi vào hẳn gọi to:

— Này Lô Răng ơi.
Không biết lúc đó Phúc có nghe rõ không, anh đang mãi viết nhưng cũng biết là Tuấn gọi mình liền ngừng đầu lên đáp:

— Cái gì?
Thế là Thợ Đẩu Hoàng Anh Tuấn cười rử ra:
— Nhân rồi đó. Ky già Lô Răng.. Mẹ kiếp.. người ta gọi Lô Răng cũng... cái gì..

Thế là từ đó tòa soạn Tiền Tuyến có cái tên ký giả Lô Răng chuyên tạp ghi. Thợ Đẩu Hoàng anh Tuấn có nhiều tài vật, trong số có tài đặt tên người. Một tên khác Tuấn đặt trong tòa soạn này là HİM.

Họa sĩ "vẽ hẳn nhất nước" có mặt trong tòa soạn này, y tên là Đinh Hiền, Ngày ở Hà Nội chính mắt tôi bắt được quả tang hẳn sửa xe đạp. Vô Nam tự xưng thấy hẳn biến thành họa sĩ nhưng mắc mùi hẳn vẫn chạm trở góc cạnh như năm xưa, Hẳn ký tên Đ.H nhưng được Tuấn bảo, Mày phải ký tên là HİM mới khá được", HİM chịu ngay, từ đó làng báo Sông Hồng có thêm họa sĩ HİM.

Vì là mục viết ngắn, đăng trọn trong một kỳ báo, Tạp Ghi của TT là mục được nhiều anh em chiếu cố tham gia nhất. Những chú Không Quân như Dương Hùng Cường lâu lâu có chuyện gì ân ức, tôi tòa soạn ngồi « phang một phát Tạp Ghi » Vừa giải được ân ức vừa có vài trăm đi uống la ve. Khoản tiền đó cũng đủ cho người viết ăn một bữa cơm trưa một mình,

HỘI THẢO VỀ VĂN CHƯƠNG...
(tiếp theo trang 7)

mô tả đối lượng như vậy, người viết luôn luôn xử dụng từ ngữ, hình ảnh có tác dụng khôi hải hóa sự việc hay sự vật. Lại cũng có người viết muốn gây tác dụng chọc cười, áp dụng một kỹ thuật cao hơn là tạo cú bất ngờ vào phút chót để người đọc có cảm tưởng như lơ chần lơ từ núi xuống vực sâu, sau phút bàng hoàng. phá lên cười thoải mái, cười sự việc mà cười cả giây phút thơ ngây của mình vừa qua.

Trong các bài do chúng tôi văt óc sáng tạo để công hiến đọc giả chúng ta chưa hề đi ra ngoài các nguyên tắc tôi vừa kể. Có chăng là, một đôi khi, bằng trực giác bén nhạy và sâu sắc của người viết văn, chúng ta mô tả nhân vật hay sự việc với thực chất của chúng. Thực chất đó không hiển hiện ra lồ lộ để bất kỳ ai cũng dễ dàng nhận thấy nên có người cho là chúng ta đã phản ảnh không đúng sự thực ngoài đời.

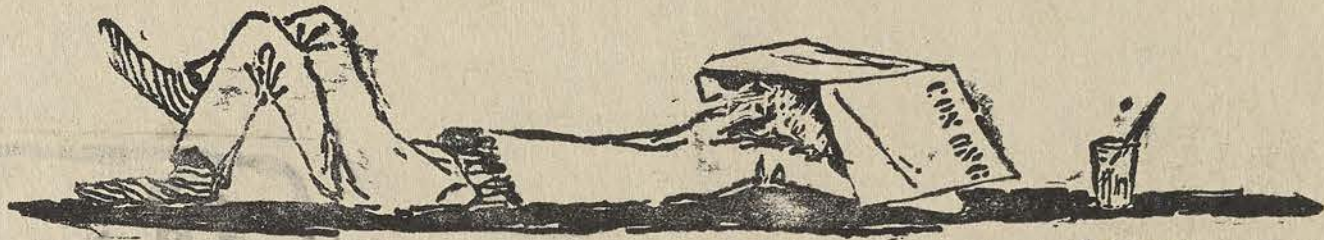
(kỳ sau tiếp)

GIỮ TRỌN NIỀM TIN
(tiếp theo trang 5)

- OK.
- Ngày mốt:
- Ra được chưa? Họ hứa rồi mà,
- Rồi, Có giáp phép rồi ký rồi.
- Mày nhìn thấy rồi,
- Ừ, tao thấy.
- Mai liên lạc ở đây nghe!
- OK.

Tôi đã mất tiết tin tưởng. 50 ngày, 50 trận la de, 50 lần nhắc lại lời hứa của Họ. Nhưng đến hôm nay, chúng tôi không hẹn nhau ở các quán cóc nữa mà gặp nhau ở nơi có bàn có ghế có tòa soạn. Lời hứa của Họ đã giữ. Những người lớn đã có hứa và đã thực hiện lời hứa Huyện thөгi chưa anh em. Tin tưởng vẫn còn. Những lời hứa ở cái thời đại lem nhem này chưa hoàn toàn mất giá trị như tôi tưởng.

Lạy chúa! xin cho chúng con giữ trọn vẹn lòng tin.

CÀ KÊ DÊ NGÔNG

VỀ QUÊ

Trong những ngày báo đóng cửa, tôi có thật nhiều thời giờ trống rỗng một cách thâm hại... Những ngày cũ bôn rộn, nhiều khi bạn bè tới thăm phải đuổi đi... «Đi cha chúng mày đi cho ông làm việc... Có nhiều khi, chẳng bạn gì cả cũng đuổi chúng nó đi để ngồi hút thuốc lá vật, ngồi nghĩ đến những trò khi, nghĩ đến những thằng "mười hai con giáp, không giống con giáp nào..." Nhưng bây giờ, cứ may có một thằng nào tới, rủ mình đi chơi... Uống rượu say sưa, về nhà mần ngủ để suy tôn cái chính nghĩa "vô vi" của cụ Lão Tử, sống cách đây đã mấy ngàn năm.

Muốn vô vi thì phải được thanh tịnh. Bốn chữ "thanh tịnh vô vi" đã dính liền vào nhau thành một cách ngôn, một tục ngữ. Những thằng "ăn tục" thì phải "nói phét". Hai chữ đó phải đi với nhau... Tôi định phang cái chuyện thực thể và thực tế vào đây nhưng rét quá, đành buông bút dơ hai tay lên trời, chịu thua...

Như vậy, nói tóm lại, kết luận rằng, tôi rất cần có nhiều bạn trong những ngày khôn nạn này... Nhưng than ôi, từ ngày làm báo Con Ong, tôi đã mất rất nhiều bạn. Những thằng bạn thân thì gặp nhau, chỉ bắt tay nhau một cái, rồi vội vã nói rằng có hẹn, phải đi ngay. Còn bạn bè không quen nhau lắm, chỉ nhìn nhau bằng một cặp mắt rất lạnh nhạt, y như nhìn người ngoại quốc, không phải là người nước Hoa Kỳ. Tôi phải nói rằng người ngoại quốc, không phải người nước Hoa Kỳ, vì người bạn đồng minh vì đại của chúng ta có rất nhiều bạn. Có tiền thì có nhiều bạn. Còn tôi, chỉ có "trên răng, dưới xà lòn", có bạn thì tất nhiên là bạn, không phải là "bè". Cần phải phân biệt thế nào là "bạn" thế nào là "bè"? Tôi có thể về bè với anh, nhưng chưa thể là bạn với anh. Đồng ý, chuyện đó thì thiên hạ biết từ khuya rồi.

Tôi cứ cà kê dê ngông về những chuyện không dính dấp một tí tẹo nào về cái đề mình muốn viết. Cái tật của tôi là như vậy. Có nhiều khi, một truyện ngắn, tôi phải đổi tên tới ba lần. Viết được nửa chừng thì thấy chuyện mình viết không hợp với tên chuyện. Lại có một sự kinh khỉnh đổi tên. Rồi lần thứ hai... Rồi lần thứ ba... Có như vậy cho tới khi hết chuyện.

O hay, sao tôi viết chỗ này, tự nhiên tôi nhớ tới thằng bạn tôi, tên Gã Thâm Hoàng Hải Thủy?... Hình ảnh câu công tử Hà Đông đi xin cơm, bị chó cắn rách quần, cứ lưỡng vưỡng trước mặt tôi như một hồn ma, bóng quế, lúc thì hiện ra với nụ cười dễ dãi, lúc thì hiện ra với một bộ mặt khó đăm đăm. Thằng Hím lấy làm lạ rằng, Gã Thâm làm ở một tòa bảo mới ra lò, làm việc đã được hơn một tháng. Một chuyện lạ lùng chưa từng có. Thường thì hẳn chỉ làm được một tháng là đã có cái cảnh "tôi cái cảnh biệt ly sao mà buồn vậy". Bây giờ hẳn đã tới hơn một tháng, vậy hy vọng rằng, hẳn sẽ đóng đô ở nơi đây và xây đắp một thành trì, đủ chống lại với kẻ ngoại thù và kẻ nội thù.

Khi được trả tiền để viết một bài Xuân cho một tờ báo, Gã Thâm bảo thằng Hím:

— Này muốn về gì thì về Mày muốn viết cái tên truyện như thế nào cũng được. Rồi theo cái tên truyện, tao sẽ viết đứ ng theo ý mày.

Thằng thơ vẽ Hím mừng quá. Mừng được có năm phút rồi mặt buồn thiu. Nó thông cảm với nỗi lòng của những thằng nhà văn, nhà báo, đi khách toi bởi vào những dịp cuối năm. Có tí tẹo mùa Xuân nào đâu, mà cứ phải cầm đầu, cầm cổ viết về một mùa Xuân tới muộn. Thằng Hím bèn cầu cứu tới anh em. Nhưng những ý kiến ở chung quanh cái bàn chất đầy chai la ve de hết nước, chẳng có một ý kiến nào đứng đắn. Một thằng la lớn:

— Đặt tên truyện cho Gã Thâm?... Dê quá! Hím ạ, mày cứ đặt tên: Định mệnh đã an bài.

— Nếu muốn cho nó có một tí chất lừa để viết, nên đặt tên là: Alice, anh cóc cần em.

Hai câu đó đều là những câu mà Gã Thâm đã viết nát ra ở trên báo. Nhất là câu "Alice anh cóc cần em", đã có một giá trị lịch sử. Trong bài tạp ghi tên một tờ báo lính mặc thường phục, Gã Thâm đã phang một câu nghe như mấy tiếng náo nùng ai oán ấy: "Em ơi, em có bỏ anh mà đi, anh cũng cóc cần em. Bây giờ anh có quốc hội rồi. Nghĩa là anh đã có một thứ giải trí, một thứ làm anh đau khổ, ngang với em. Em cứ việc đi, đi luôn đi cho được việc chính phủ". Đọc xong câu đó, tất cả anh em bèn có một sự ngậm ngùi và chỉ một tí tẹo nữa là khóc sướt mướt.

Tôi nhớ tới Gã Thâm vì vài hôm nay, tôi đọc được bài "Về quê" của hẳn. Sắp sửa hòa bình rồi... Hòa bình rồi, mày sẽ làm gì?... Gã Thâm đã trả lời trong một bài báo mang nhiều tính chất hoài cổ. Tôi sẽ đưa con tôi về thăm quê nội. Tỉnh Hà Đông với tiếng tàu điện kêu leng keng khi bắt đầu đi vào thành phố. Đường lên chùa Trầm dài sâu hun hút. Đường lên Sơn Tây, êm, đẹp, bóng nhoáng như một con đường trải nhung, đẹp như câu thơ Trần quang Dũng, viết về đôi mắt người đẹp Ba Vì. Đây là những câu văn thể thiết của Gã Thâm.

Những câu văn của Lệnh Hồ Hoàng Hải Thủy đã phủ lên đây một vài chất nhớ nhung bàng bạc. Một thằng hỏi tôi:

— Mày có về thăm quê nội không, nếu có hòa bình?

Tôi không trả lời để cho lòng có thêm một chút băng kuàng. Ngồi ở đây, một cái quán nước ở giữa Saigon, đầy chất hỗn tạp. Tiếng máy phóng thanh mở hết cỡ, quát thét vào tai thiên hạ một điệu nhạc đầy chất sinh tố. Có hàng đang ngồi thần tiên đọc một tờ báo phụ nữ, trong đó dạy cách làm thế nào gần đàn ông mà không thụ thai. Mục nữ công gia chánh năm rải rác trên khắp tờ báo, khiếm tốn như những chuyện vui cười, có phần sự trảm chồ, mà tiếng của dân làng báo gọi là "bịt lờ". Những tiểu thuyết đăng trong tờ báo thì thường là một chuyện tình ướt át, chàng và nàng yêu nhau ở khắp mọi nơi, ở trên trời, dưới đất, ở cả địa ngục nữa. Rồi xen lẫn vào một chàng hay một nàng thứ ba vào phá thối. Chàng sẽ chán đời, đi vào lính, bán súng dùng đoàng. Cứ làm như quân đội là cái thùng rác. Nếu không cho chàng đi lính, thì ông nhà văn sẽ cho nàng đi tu. Mà có một điều lạ là các nàng ít khi được đi tu ở chùa mà phần nhiều đi tu ở chung viện. Tôi đã hỏi một ông nhà văn.

— Tại sao mày cứ thích cho nữ nhân vật của mày đi tu ở chung viện?... Tưởng rằng đưa cà, tương đậu lúc này cũng được giá đấy chứ!...

Ông nhà văn lắc đầu:

— Mặc áo màu nâu hay màu vàng không đẹp. Phải mặc áo màu đen hay màu trắng thì người đàn bà mới đẹp, chuyện mới ăn khách.

Tôi chửi thầm... Các anh đều thật! Bớ các anh! Cà đến chuyện tu hành, các anh cũng phải đặt vấn đề ăn khách trong tiểu thuyết. Có hàng bán quán mãi mê đọc. Tôi thì đang nghĩ đến chuyện về quê. Quê hương tôi là một huyện lỵ thuộc tỉnh Thái Bình. Chẳng còn có gì ở quê hương để mà về thăm. Tôi chỉ còn nhớ rất mơ hồ một con dê dài năm dọc theo sông Trống, nước rất nóng nổi đầy bãi cát phủ sa... Trên con dê dài với ba con trâu cày... Tôi rút la de vào ly, đưa miệng chai lên thật cao cho nước chảy vào ly bọt trắng xóa. Tôi muốn gọi lên hình ảnh những con sóng bạc đầu trong những mùa nước lớn. Để làm gì nhỉ?... Có phải là để hẩn học, chữ chẳng nào đã làm cái bài dân ca, đưa trâu lên cày ở con dê mảnh đất quê hương. Thử nhớ, một lần đưa trâu lên cày, đã bị bắt mẹ mất trâu, phải lạy lức xin mãi mới được và trước khi dắt trâu ra về, được nghe một bài giảng về "Công chánh", rằng phải nghĩ tới người đói khổ vì nạn lụt, trâu lên cày, sẽ làm lở đê... v...

Tôi còn giữ được gì ở quê hương tôi không? Bên cạnh nơi tôi là làng Kim Sơn, Lập Bái, Cà làng, mỗi người phải đi gặp phân một năm, coi như bắt buộc theo như bây giờ thì được gọi là bôn phạt công dân. Lúc đang hưởng cái thú nhìn, sau cái thú làm quận công, thì đằng sau đã có một người mặc áo mưa, cầm đũa kiếm tre đứng đằng sau lưng. Tôi còn nhớ một câu đối huênh hoang khoái lác của một ông nhà nho làng đó:

« THÂN ĐAM NHẤT NHUNG Y,
TRẢ THỂ GIAN CHI ĐAI SỰ.
« THỦ TÀI TAM XÍCH KIỂM,
THAU THIÊN HẠ CHI NHÂN TÂM

Ôi, sao mà khẩu khí đến như vậy, Có kém gì vua Lê Thánh Tôn "Thân mang một trai đi; biết chuyện lớn thế gian. Tay cầm ba thước kiếm, thu lòng người thiên hạ." Dù làm nghề gì, con người ta cũng có đôi chút hãnh diện. Cái nghề làm báo của chúng tôi, cũng đã làm cho chúng tôi có một chút kiêu ngạo con nít, đừng để chúng tôi đói. Chúng tôi chưa luyện được môn võ công luân hồi:

* Ăn rồi, lại bậy vào niêu.

* Lấy vung đập lại, đến chiều lại... ăn.

Xin ơn trên phù hộ chúng tôi...

Viết, ngày hay tin báo đội đất chui lên

Ăn oán giang hồ

Đưa nào cần ông một miếng khi ông tàu hỏa nhập ma, ông báo cho chúng mày biết rằng chúng mày sẽ rụng mồm chúng mày sẽ thối, người chúng mày sẽ ghê lở. Vì, khi ông tàu hỏa nhập ma, người ông đây chất kịch độc.

(Cửu Âm Chân Kinh)

CON ONG BIẾN THÀNH CON RUỒI

Con Ong vừa ngã xuống, chú nhỏ Ma Gà, ấy quên Ba Gà tức ông dân biểu Dương Văn Ba, đã đưa Con Ong vào "Gà Cà Ry" và xô xiên Con Ong biến thành con ruồi vì những lời nhữn nhặn, lễ độ ở số 45. Trong đời sống của chúng ta ít ra cũng có một lần, chúng ta bị kẹt vào cái thế "chẳng dặng dặng". Muốn mưu đồ đại sự, người Cầu Tiên phải ném phân cho kẻ thù. Lịch sử đã ngợi khen Cầu Tiên. Kia các vị anh hùng 38 đảo 72 động há sợ gì một Thiên Sơn Đồng Mỵ, mà đâm ra sợ chỉ vì đã bị cây "sinh tử phù". Con Ong viết một bài nhữn nhừ con chỉ chỉ thì đầu đã phải là thứ ruồi vo ve nơi ca chế độ. Tôi nói thế sợ bạn đọc hiểu bài của ông Ma Gà lại quên, Ba Gà chứ-sâu sắc lắm, thâm thúy lắm. Thực ra, ông Ba Gà Dương Văn Ba chưa đủ tư cách lẫn chữ nghĩa viết thâm thúy, sâu sắc. Tôi đọc xong cười phò phò hơn là xi nặc. Rất may, ông Ba Gà chỉ là thứ "chùm gửi" của Tiếng Nói Dân Tộc của bạn Lý Quý Chung. Giữa Con Ong và Lý Quý Chung có một chút tình.

Bạn Lý đã ân hận và tuần sau bạn bóc Con Ong làm ly lăm. Do đó, luật giang hồ xử huê.

Con Ong không bao giờ biến thành con ruồi cả, thưa ông ma gà — quên nữa, Ba Gà — Dương Văn Ba, mà chỉ có sâu bọ biến thành con người với sự trả thù vật ti tiện và múa may huênh hoang của nó.

NHÀ ANH HÙNG NGÔ CÔNG ĐỨC

Gọi dân biểu Ngô Công Đức là vị anh hùng vì ông Ngô Công Đức đã dám kêu TT là anh Sáu, PTT là chú Bảy... Ngoài ra, ông Ngô Công Đức còn đánh đấm đủ thập bát môn võ nghệ bằng... lưỡi. Khi Con Ong chỉ trích ông, liệt, ông vào hạng học trò viết báo không đáng, trong tay ông ta có tờ Tin Sáng, ông ấy nín lặng và nhờ người hòa giải thân tình. Ấy thế mà ông Đức dư tháo đã Con Ong vài gậy khi cầm chắc Con Ong bị nhốt vào phủ de Giao Chỉ.

Xin long trọng báo cho dân biểu chủ nhiệm Ngô Công Đức biết, ông đừng vào Con Ong khi Con Ong tàu hỏa nhập ma tức là ông đã trúng chất kịch độc đây mình, ngày nào đó, chất kịch sẽ gây khổ sở cho ông. Ông đã bị cây "sinh tử phù" trong máu. Chừng ngứa ngáy, chết không nổi, sống không nổi thì nhớ rằng luật giang hồ không cho phép đá thêm anh em vô làm khi anh em đã tàu hỏa nhập ma. Nhật báo đá tuần báo đá là một sự hèn. Chỉ dám đá tuần báo khi nó chết càng hèn hơn. Nếu ông Ngô Công Đức có liêm sỉ, yêu cầu ông từ nay trở đi đừng chỉ trích thiên hạ trong cái mục Tin Vịt và Lập Trường ký tên Ngô Công Đức nữa.

Một người đã trót hèn không có quyền là anh hùng. luân lý giáo khạo thư dạy thế.

TRIÂN TÔ VĂN

Đại ca Hai Bức Thơm Tô Văn là người anhem viết lách thương tiếc Con Ong chí tình trên nhật báo Công Chúng. Chỉ có anh, người duy nhất, quảng hoa danh dự trên năm mồ tằm của Con Ong. Tôi nhớ, anh Tô Văn đã viết "các cậu chết để lại thương tiếc cho nhiều người. Các cậu chết hùng". Dù sau này phải chống anh Tô Văn, phải chỉ long trọng nhắc trước lời diếu văn cảm động của anh. Anh Tô Văn, xin anh nhận nơi đây sự biết ơn của chúng tôi mà nay có báo riêng để viết, chúng tôi mới được bày tỏ sự thật biết ơn chân thành.

Cám ơn Tô Văn, cám ơn anh. Tất niên Con Khi sẽ thết đãi anh một chầu đi mây về gió. Okê, me sừ Trần đức Lai ?

MÉC XÌ LÁI VỊT

Con Ong không quên méc xì Lái Vịt đã sót sa cho số phận Con Ong cái kiến trên nhật báo Quyết Tiến. Bạn Lái Vịt là người thứ hai khóc Con Ong. Nhân thế, Con Ong

cũng cảm ơn Tiền tuyến. Chính Luận, Vô Tuyến Truyền Hình Vô Tuyến truyền Thanh, Việt Tấn Xã đã dâng cai văn thư đóng cửa Con Ong để toàn dân, toàn quân bốn vùng chiến thuật và kiều bào hải ngoại biết tin Con Ong lâm vào tình trạng bị gậy. Đề mà thương hại giùm. Tuần báo báo đối lập, được Vô tuyến truyền Hình loan báo đóng cửa thì khi tục bản có nước hốt bạc các. Đóng cửa Con Ong Vô tuyến truyền Hình say sưa loan tin, khi tục bản, quý vị đừng quên loan tin đấy nhé ! Nhờ quý vị một tí.

KHÔNG QUÊN DÂN BIỂU HOÀNG HỒ VÀ NHÀ VĂN MẶC THU

Con Ong tắt thở được hai tuần, nhà văn Mặc Thu báo cho chủ bút Thương Sinh biết dân biểu Hoàng Hồ đã đặt văn đề. Nhân thế, Con Ong cảm ơn một số quý vị dân biểu đã hứa hẹn gây sóng gió chuyện đóng cửa Con Ong. Quý vị dân biểu nghị sĩ uống rượu mừng Con Ong tôi ở La Pag ode và chữ Con Ong như bị Con Ong cây "sinh tử phù" rồi. Chừng quý vị thấy ngứa, ấy là lúc "sinh tử phù" ngấm vào máu. Không tiện kể tên quý vị ra đây, sợ quý vị lay, như quý vị đã lay lục xin xô chúng em đừng chỉ trích những lời nói ngớ ngẩn của quý vị. Chúng em mềm tim tha cho. Rồi quý vị rêu rao đá tổng bạc vào mồm chúng em thì tội nghiệp lắm.

CÁM ƠN BẰNG HỮU ĐỌC GIẢ

Những lời sau cùng nũng nịu và chứa chan nhất Con Ong dành riêng cảm ơn bằng hữu đã phân ưu, lo lắng và giúp đỡ Con Ong tái xuất giang hồ. Cám ơn anh em sư đoàn 25 Bộ Binh. Cám ơn người anh Vũng Tàu. Cám ơn anh em Saigon. Cám ơn, cám ơn tất cả. Cám ơn đọc giả toàn quốc và hải ngoại đã viết thư, gọi dây nói tỏ vẻ bình hoàng, đau xót và khích lệ rần rần chờ chờ thời. Cám ơn Văn Kha nhà báo đã "mời giới" để anh em Con Ong mượn tuần báo Đông Nam Á làm đất mùa bút cho đỡ buồn. Cám ơn Lý quý Chung đã sẵn sàng dành Con Gà của Dân Tộc cho Thương Sinh vì vút với câu thơ nhất của người miền Nam: "Sẽ đãi ngộ anh như I tri kỷ dù báo khổ ng giữ, anh muốn lấy bao nhiêu tiền cũng trả anh". Cám ơn các đồng nghiệp Công Luận, Chính Luận, Trắng Đen, Dân Tộc, Quyết Tiến, Hòa Bình, Xây Dựng, Tiền Tuyến, Đông Nai... đã đăng quảng cáo phước thiện cho kỳ tái xuất bị gậy giang hồ. Xin ơn trên phù hộ cho bằng hữu, đồng nghiệp và đệ giả kính yêu.

Muốn CON ONG chắm dứt cảnh bị gậy. Muốn CON ONG hết còn là bộ xương cách trí, mập mạp đề ngòi bự, nhọn, chích đau điếng. Hãy dặn ở các sạp báo, tiệm sách gần nhà bạn nhất từ hôm nay :

CON ONG CON GÀ

Một giai phẩm Tết ngọt lịm mứt sen, vui như pháo xuân con khỉ và cảm xúc như tin thanh bình

Tranh bìa của họa sĩ Ngọc Dũng

MAI THẢO — VŨ KHẮC KHOAN — NHẬT TIẾN — HOÀNG HẢI THỦY — DUYÊN ANH — DƯƠNG HÙNG CƯỜNG — TÔ THUY YÊN — NGUYỄN THỊ THUY VŨ — HỒNG DƯƠNG — LỮ HỒ — VIÊN LINH — HOÀNG ANH TUẤN — THẬP NGUYÊN — KIẾN NGHỊ — MÔ BÁO — MINH VÕ — ĐÊ HỨC CÀN — BỐ 69 — BẾP NHỎ — NÀ CẦU — PHÒNG TÍCH — PHONG NGŪA — THẬP THÀNH — MA CẠO — PHẠM MẠNH PHƯƠNG...

Hĩm hí họa và trình bày

CON ONG CON GÀ

60 tỉ tờ phở đặc biệt

Không có CON ONG CON GÀ Tết này bạn sẽ buồn như bị người yêu đá dít đi lầy Mèo

CORNELL UNIVERSITY
APR 23 1969
LIBRARY

NÀ CẦU
cầm trôn

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

Báo chí có thể thổi nạt, có thể quái ác, có thể đê hèn, có thể man trá nhưng báo chí phải được tự do.

THOMAS JEFFERSON

(Tổng Thống thứ ba của Hoa Kỳ)

TRƯỜNG HỢP THỜI ĐẠI MỚI

Nhật báo Thời Đại Mới của chị Nguyễn Kiên Giang do anh Nguyễn Kiên Giang làm chủ bút, xuất bản từ nội các Trần Văn Hương. Và kể từ đó, trong những bài quan điểm ký tên Nguyễn Kiên Giang, anh hai nghiệp đoàn đã bày tỏ nhiều ý kiến rất đáng được mọi người suy nghĩ bằng một bút pháp tốt, nhiều lửa. Anh hai Nguyễn Kiên Giang luôn luôn đã kích l số nghị sĩ ở lưỡng viện quốc hội. Đã kích đúng. Chỉ tiếc anh có phản ứng rất nhanh nên bị dư luận hiểu lầm. Chẳng hạn, hôm trước, một ông dân biểu hay một ông nghị sĩ công kích một hành động, một lời tuyên bố nào đó của Thủ tướng Trần Văn Hương, hôm sau, anh Nguyễn Kiên Giang trả miếng liền.

Bệnh vực lập trường đúng đắn của thủ tướng, của nhà nước và đã kích những sự đối lập phá hoại, ngõ ngách là công việc của nhà báo. Báo chí đã trưởng thành. Các giai đoạn "hót" và "phá hoại" chế độ không còn nữa. Anh Nguyễn Kiên Giang đã đầy nhiệt tình khi bệnh vực lập trường của Thủ tướng, đó là quyền của anh là niềm tin tưởng của anh. Chúng ta phải tôn trọng niềm tin tưởng của người khác. Và đã kích quốc hội chẳng phải là chỉ riêng ở VN. Trong thời đại hỗn mang này, nhiều vị chưa đủ tư cách ngồi ở nhà lập pháp. Anh hai đã khinh thường các vị đó. Chúng ta cũng khinh thường những vị đó. Có điều, sự khinh thường đến nhục mạ, chứ không chỉ xảy ra ở mục "Ngược Giọng" và không nên diễn tả ở cương vị của anh hai có quyền diễn tả thì một số người bị anh gọi là "đá cá lặn đura, bài ba lá cũng có quyền bảo anh là Người của thủ tướng Trần Văn Hương.

Anh hai chửi bới họ trên báo, họ chửi bới lại anh trên diễn đàn quốc hội. Đề trả đũa nhau, người ta còn phát minh nhiều sáng kiến thâm độc hay đê tiện hơn. Anh Nguyễn Kiên Giang nếu có tội, chỉ tội mạ lỵ cá nhân. Và quý vị dân biểu chỉ có quyền truy tố anh em ra tòa, những người đòi đóng cửa báo Thời Đại Mới, đòi cấm Nguyễn Kiên Giang hành nghề là những người, nếu không dứt thì cũng không, chẳng hiểu cái quái gì cả. Và chúng ta, những người viết báo, không tốn giấy mực cãi nhau với họ. Không lẽ chúng ta đối thoại với đầu gối.

Trường hợp anh hai bị phân công đáng lẽ chấm dứt ở đầu chấm hỏi trên. Nhưng vì anh hai là một người hăng say đã kích những kẻ chủ trương gây chia rẽ nên từ trường hợp anh bị mấy ông dân biểu ngớ ngẩn đòi cấm anh hành nghề biến sang trường hợp thứ hai. Và Nà Cầu, trình trọng từa chuyện với anh trường hợp ấy. Trường hợp - gọi thế hơi chượng, nhưng cũng đành - anh dùng chữ dùng những chữ Không Phải Người Trong Đây, Không Phải Người Miền Đây. Nà Cầu không bao giờ dám nghĩ rằng, anh Nguyễn Kiên Giang muốn hồi sinh cái thời mà những kẻ ngu xuẩn, những kẻ quên gốc gác, những kẻ tội tở của thực dân hất hủi, xua đuổi, đánh đập dân "rau muống, phở tái" vì "rau muống, phở tái" Không Phải Người Trong Đây. Một người ái quốc, một nhà báo nên dùng như anh hai, một cây bút bất bình chuyện âm mưu chia rẽ dân tộc như anh hai không thể phàn bội những gì anh đã nghĩ, đã viết. Dân tộc này bắt hạnh từ có Đảng Trong. Đảng Ngoài, chém giết nhau cả trăm năm. Lại bắt hạnh từ có Bắc Kỳ, Trung Kỳ, Nam Kỳ. Bây giờ, vẫn bắt hạnh vì nạn qua phân, chém giết, Anh hai thừa hiểu điều đó.

Trước sau, chúng ta đều tìm về tình tự dân tộc để yêu thương nhau vì chúng ta cùng nói chung tiếng, cùng có một tổ Hùng Vương và huyền thoại "đồng bào" trăm con trăm trứng trong cái bọc của Mẹ. Chúng tôi vẫn hằng tưởng nhớ nơi chôn rau cắt rốn. Xin anh hai giúp chúng tôi niềm tin tưởng để ngày nào đó anh hai đưa chúng tôi về quê hương miền Bắc của chúng ta. Anh hai đừng làm chúng tôi tủi thân mang nặng cái mặc cảm người Do Thái ngay trên quê cha đất tổ mình. Nà Cầu hy vọng trong cơn nóng giận, anh hai đã vô tình. Không sao đâu, giấy trắng mực đen mà vô tình cũng không sao đâu Nà Cầu mong mỏi, thiết tha mong mỏi, từ nay, kể nào đừng chạm tới anh hai, xin anh hãy đánh riêng một mình nó, dù nó Không Phải Người Trong Đây. Và anh hai nhớ giữ gìn, trong đời sống cần cù của chúng tôi, của chúng ta, chúng tôi chẳng ưa gì những thằng hề Không Phải Người Trong Đây.

Ở đầu cũng vậy thôi, chúng ta chỉ là khán giả hạng bét và không tham vọng diễn tuồng.

CON ONG TRANG

ĐỘC LẬP KHÔNG CÓ THUỐC TRỊ BỆNH NHƯC ĐẦU

Thế là dân biểu Đỗ Trọng Nguyên, cựu chủ tịch ủy ban ngoại giao Hội Viện đã nắm tay ông trưởng khối Độc Lập, nước mắt tím tã mà tạo đờn mây đàn thơ Nguyễn Bính:

«Chị ơi, chị ở lại nhà,
Chăm lo Độc Lập cứ già chị thương
Cứ già một nắng hai sương
Em đi một bước trăm đường xót xa»

Dân biểu Đỗ Trọng Nguyên «Lữ Bức Sang Ngang» một chuyên. Nà Cầu gặp ông ở thăm nhà Hát To, ông lắc đầu thờ dài:

— «Người ta phảo đổ trạu hồng
Mà quanh mình mở một vòng hoa lang»

Bêu hỏi:
— Sao ông bỏ Độc Lập mà sang Lữ Tiến?

Vội đáp:
— Tôi bị nhưc đầu. Độc Lập không có thuốc nhưc đầu. Tôi biết Dân Tiến có thuốc Optalidon trị nhưc đầu rất hiệu nghiệm. Do đó cứu bệnh như cứu hỏa, tôi phải đi xin «thuốc» gấp.

Nà Cầu dẫn dờ:
— Ông nên nhớ Optalidon bọc một lớp bột đỏ gọi là Vitamine. Ngậm nó ngọt rồi nuốt ngay kéo ngậm hết chất ngọt nuốt vỏ sẽ đắng lắm đấy.

Dân biểu Đỗ Trọng Nguyên bỏ đi, chẳng thêm cảm ơn nửa lời.

CÁI NGOAN ĐÍCH CỦA VĂN NGHỆ TẠP LỤC TÙNG LÂM

Chủ Nhiệm Minh Võ, trước khi hạ lệnh cho anh em viết bài vở, kể câu chuyện ngụ ngôn:

— Báo bị đóng cửa tiệm một tuần, tôi đi dự lễ cưới của Cao Đắc Tuyên tại nhà hàng Caravelle. Hôm ấy, ban văn nghệ tạp lục của Tùng Lâm diễn trò giúp vui. Tôi phần nản vở kịch "Tác giả quên vở" của nó. Nó bung mặt tỏ ý xấu hổ. Nó nói: "Lúc Xuân Phát cời áo, em mặc chạy ra ngoài vì tin tưởng anh em. Chứng phát hình trình chiểu, em ngã ngựa người. Thưa anh, em đã tự phạt em một tháng không thu hình nữa". Ngay lúc đó, có ông Chủ sự phòng văn nghệ đi qua. Tùng Lâm níu lại chứng minh: Đây thưa anh, anh hỏi ông chủ sự văn nghệ Tivi Giao Chỉ xem có phải em đã tự phạt em không. Ông chủ sự khoan hồng mà em vẫn phạt em...»

Minh Võ kết luận:
— Đó là cái ngoan đích của văn nghệ ta nên lấy làm gương.

Chủ bút cười:
— Đồng ý nhưng đó là ngoan đích của văn nghệ nhà nước. Đây là tuần báo Con Ong dom ày bỏ tiền làm và thuê chúng ta viết.

Minh Võ há hốc miệng:
— Cừ nhây! Nhưng mà ông tuyên bố chấm dứt bigay rồi. Hãy nhìn chỉ thị treo trước mặt chúng mày đi.

Thưa bạn đọc chỉ thị khuyển cáo «cấm sống sượng, thô bỉ nói lóng mồm đầy và xúc phạm cá nhân danh dự cá nhân quý vị trong và ngoài nước».

DZÓT PAO KÍNH CÁO

Sở DZót pao của người Cờ Hoa ở Giao Chỉ vừa cho cái gọi là «Ban phiên dịch Sở Thông Tin Hỗn Hợp Hoa Kỳ» là lướt một màn... kính cáo không lấy chỉ làm ngoan mục. Số là trong bản tin ngày (27-12-68) người đọc bỗng gặp mình đánh thốt một cái vì tin đó coi MTGPM N là một chính phủ! Nhật báo Chính Luận đăng và thêm vài giòng ghi chú của tòa soạn tỏ ý thắc mắc. Hôm sau, ông Dzót pao kính cáo, đờ lờ cho thợ đánh máy chữ. Nguyễn văn tiếng anh «The Chief representative of the NLF», bản dịch là «đại diện chính của MTGP» nhưng thợ đánh máy chữ đã đánh lầm ra «đại diện chính phủ MTGP»! Nếu Nà Cầu không làm thì Juspaol làm việc kỹ lưỡng lắm. Bộ không kiểm soát «xi tăng xin» trước khi quay «rô nê ô» và không kiểm soát «rô nê ô» trước khi phát đi? Ông trưởng ban phiên dịch Juspaol nên «xét lại» cho dân Giao Chỉ, người đồng bào ông đó, nhờ một tí. Ai có thể ngờ ông thì sĩ văn sĩ mấy năm nay hoạt động cái cục nê là cán binh Vem năm vùng? Chẳng ông ta bị vô người ta mới té ngựa ra.

Thưa nhà văn Thế Nguyên.
Thưa linh mục Nguyễn ngọc Lan

Không có trường hợp «thời cời» vụ mấy người văn nghệ vừa bị vô đầu. Giá Con Ong hay Xây Dựng tổ cáo đúng, linh mục Nguyễn ngọc Lan sẽ bị thử như đã bị thử báo Sóng tổ Vũ Hạnh đạo nọ, Người viết báo chống cộng tổ cáo bọn bôi bết cộng sản năm vùng bị khinh bỉ như thử mặt vụ, thử côm «thời cời» báo cho nhà nước bắt, linh mục Lan đã viết thế. Con Ong đâm sọt rồi. Lạy cha, kể «thời cời» chắc khó mà được lên thiên đàng? Chúng con vâng lời cha, từ nay tạm xếp việc chống cộng lại một xó nhưng van nài cha về nhà thờ làm lễ cho nó... xứng đáng bậc tu

hành, và nếu cha xin được về «trụ trì» ở một ngôi nhà thờ gần chiến khu D thì tốt lắm. Vì, ở đó, cha sẽ hiểu tại sao các con phải chống Cộng. Amen,

BỊ GÂY BỆNH BỊ GÂY

Mấy hôm nay, người tư bản tán rất lâm ly về trường hợp bị gây của mười anh em ký giả nhà nước đi Tây. Số là vì trước ngày rời ghế VTX, ông Nguyễn ngọc Linh cất cử đám anh em ký giả sang Paris làm bồn phân thông tấn. Sự vụ lệnh được phủ phó Tổng Thống ký đảng hoàng. Thế rồi, ông Bửu Nghi về thay ông Nguyễn ngọc Linh. Và chẳng biết cụ nào ký sự vụ lệnh sa thải đám anh em VTX đang run lên vì lạnh ở Paris? Chiến công bị gây này, ông dân biểu kiêm chủ nhiệm báo Tin Sắng là ông Ngô công Đức góp công dâng sáng kiến. Nà Cầu nghĩ rằng đám anh em VTX chẳng qua chỉ là nạn nhân của ân huệ, dù ân huệ của ông Nguyễn ngọc Linh. Mà đi Tây làm việc đâu phải là ân huệ? Anh em có tội gì đâu. Đừng sa thải anh em nhà nước ơi! Hãy gọi anh em về, cấp vé máy bay cho anh em về gấp và cho anh em công việc củ. Nhà nước sa thải anh em, anh em sẽ bị gây. Vì ký giả nhà nước không có đất dung võ ở báo tư nhân. Chẳng ai thèm mượn ký giả nhà nước dù họ có... bằng báo chí.

Nà Cầu nghe đồn, dấy tình bị gây mà tò tính bị gây. Chỉ xin ghi ở đây ít giòng với sự dè dặt thương lệ. (Chủ bút bắt học thuộc câu «vớ sự dè dặt thương lệ».)

LẠI NÓI CHUYỆN SANG TÂY

Một bạn đọc tri kỷ của Con Ong phàn nàn:
— Tiếc quá, giá Con Ong đừng chết để được sang Tây.

— Làm gì?

— Công sản nó sống sượng và nham nhở lắm. Ngôn ngữ Con Ong mới chơi được chúng. Trong bàn hội nghị, phái đoàn ta chỉ nói lên cái chính nghĩa của mình bằng lời lẽ của người dân tự hào có bốn nghìn năm văn hiến. Nhưng bên ngoài hội, để vạch áo bọn Vem cho kiểu bào ta biết thân thể Vem đầy ghê lở, hắc lạo, tôi nghĩ ngoài Con Ong, không ai siêu... ba que xỏ lá hơn để trả đũa luận điệu ba que xỏ lá của Vem. Đưa Con Ong sang Paris xuất bản mỗi ngày một số, Vem sẽ vô mặt. Công sản tới ký hải hước, Các anh hái hước, lỗ bịch lảnh tự Cộng sản tuyệt lắm. Nhất các anh. Tại sao không xin đi?

— Sao phải xin?

— Khó quá.

— Không phải khó. Nhờ và thì đi. Đi thì làm hết mình. Đi xin nó bệ rạc lắm, bạn ơi! Và lại, chúng ta không biết múa và hát.

Câu chuyện thuộc về thời... tiền bị gây. Nay là thời hậu bị gây. Người bạn tri kỷ thân mến, bạn hãy «ăn mày» đọc giả cùng chúng tôi. Ra giêng ăm áp. Con Ong phát tôi sẽ xuất bản một tuần 2 ấn bản. Một ấn bản in ở Giao Chỉ và một ấn bản in ở Paris. Con Ong chia làm hai è kíp, Thương Sinh, Bó 69, Dê Húc Càn đi Tây, Minh Võ Hím Bép Nhỏ ở nhà. Chuyện ví đại cóc dăm hứa hẹn chứ tại này sang Pháp, mỗi tuần dư sức ra một số Con Ong cỡ nặng, chích Vem tối tăm mặt mũi và chính phục cảm tình của tất cả kiểu bào ta bên đó. Chợt nghĩ lại: tiền đâu, ai cho đi?

CON ONG CON GÀ

Năm mươi ngày đôi rách, anh em Con Ong chỉ trông chờ ngày bạn đọc móc bóp xì ra 60 tỉ đáng giá 6 số rau muống hay một tờ phở đặc biệt lơ thơ vài miếng thịt mông để mua Giai Phẩm Tết Con Ong Con Gà với ý nghĩ «bỏ thí cho kẻ bị gây, trước mua cười sau làm việc nghĩa». Ôi. 60 tỉ có là bao mà bọn bị gây có cái Tết mập đờ lo làm hề năm tới, 60 tỉ là 100 thôi lại 40 tỉ là cụ Lê văn Duyệt đổ tưới vắt ra, lấy về hai người đàn bà thợ giặt bằng kẽm, 60 tỉ đọc một vở kịch Đả Gà để biết Cao Cầu Thủy Hử hôm nay là đủ cười cả một đời người. Rẻ quá, rẻ quá.

Những anh nào là Cao Cầu bị giờ, nhờ biết nịnh gà, gáy gà của ngài cựu tể tướng? Cao Cầu đang ở Thái Lan hay nhan nhản ở Giao Chỉ? Ban phải bỏ thí 60 tỉ mua Con Ong Con Gà. Một Giai Phẩm Con Gà dăm cam đoan thách thức tất cả các giai phẩm Con Gà năm nay. Vậy hỏi các bạn yêu Con Ong, hãy nhớ mua một Con Ong Con Gà, dự tiền không biết làm gì thì mua thêm vài Con Ong Con Gà tặng bạn bè và kẻ thù. Mua một số cất đi để dành, còn một số để đọc vì đọc đi đọc lại, đọc tái đọc hỏi nó sẽ mòn teo, rách bươm, giữ không được tiếc chết mất.

Hỡi quý vị nghị sĩ, dân biểu,
Hỡi các quan chủ tỉnh,

Còn chờ gì mà không đem tiền đến xin đăng một cái cung chúc tân xuân. Chúc Tết cử tri và đồng bào không báo nào «ép phê» bằng báo Con Ong. Đăng quảng cáo cũng vậy, quý vị công thương kỹ nghệ gia à!

Chào chờ bị dầy đờ công quả

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản Nhiệm: NGUYỄN-VĂN-MINH